

ผู้รู้จริง

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรมวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๕๒

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

โยม : จะสอนให้คนบรรลุนิพพาน หรือว่าท่านก็ไม่บรรลุนิพพาน จะสอนให้คนอื่น บรรลุนิพพานอย่างไรจะสอนไม่ค่อมเข้าใจตรงนี้

หลวงพ่อบุญ : มันประเด็นมันเยอะเยอะเราจะพูดเรื่องประเด็นอะไรกันละ เรื่องไปรู้ละ จะเอาประเด็นไหนละ

โยม : ประเด็นอยู่ที่เมื่อก็หลวงพ่อบุญว่า โคน่าฟังแล้วว่ามันพาไปทำ..เข้าป่าไป รุกขงค์ไปอะไรไป เอ๊ะ มันหาตั้งค้ำหรือเปล่านั้นนะครับ มันเป็นเรื่องหรือ เปล่า มันทำไป ถ้าเกิดมันไม่มีความรู้ความเข้าใจนี้ แล้วมันจะนำพาคนได้จริงหรือ แล้ว ประเด็นก็คือว่า ไอ้คนที่เขาไม่เข้าใจแก่นแท้ของพระพุทธศาสนาเขาก็ไม่สามารถที่จะ นำพาให้คนอื่นเข้าใจได้ด้วย

หลวงพ่อบุญ : แน่นนอน แก่นอยู่ตรงนี้ ถ้าคนไม่รู้จริงมันบอกผิดหมดๆ พูดคำเดียวกัน พูดคำเดียวกันเลย แต่คนไม่รู้พูดผิด คนรู้พูดถูก

โยม : ใช่ๆ

หลวงพ่อบุญ : คำเดียวกันนี้แหละ

โยม : เพราะว่าความเข้าใจของศรัทธาคนไม่เหมือนกัน

หลวงพ่อบุญ : ใช่ๆ ฉะนั้นจะมาพูดไม่ได้หรือว่า ธรรมะเหมือนกันๆ

โยม : มันอยู่ที่คน

- หลวงพ่ : คำพูดคำเดียวกันนะคนหนึ่งพูดถูก คนหนึ่งพูดผิด
- โยม : แม้คำเดียวกันนี่นะ
- หลวงพ่ : ใช่
- โยม : เพราะว่าคุณเข้าใจ
- หลวงพ่ : ใช่
- โยม : ฉะนั้นมันก็เป็นเรื่องของการสอบอารมณ์ของแต่ละคนด้วยหรือว่ายังไง
- หลวงพ่ : แล้วใครจะสอบ
- โยม : คือถ้าคนที่มันภูมิธรรมไม่ถึงมันก็สอบไม่ได้
- หลวงพ่ : แน่แน่นอน และการสอบๆ ใครตั้งขึ้นมาสอบ
- โยม : ก็คงจะต้องเป็นคน
- หลวงพ่ : ไม่มี
- โยม : ยังไงอะ ขออธิบายให้ผมเข้าใจนิดหนึ่ง
- หลวงพ่ : ไม่มีหรอก ให้อ่านอารมณ์ๆ คิดกันขึ้นมาเอง
- โยม : อ้อ อย่างสมมุติ ถ้าเกิดว่าเป็นอย่างนั้น คนที่มาปฏิบัติที่นี่มีอยู่ใช่ไหมครับ
- หลวงพ่ : เยอะ
- โยม : แล้วหลวงพ่ดูความก้าวหน้ายังไงครับ
- หลวงพ่ : ไม่ต้องสอบ เขารู้ของเขาเอง
- โยม : รู้ด้วยตัวเองเลย แล้วถ้าเขารู้ผิดล่ะครับ หลวงพ่จะแนะเขาอย่างไร

หลวงพ่อกี้: กี้ผิดหมดนั่นแหละ ทุกคนปฏิบัติผิดหมด

โยม: อ้อ ผมเคยฟังซีดีหลวงพ่อกี้แล้วละ หลวงพ่อบอกว่าอะไรก็ผิดหมด ถ้ามันยังไม่ถึงจริงๆ นะ อันนี้ผมเข้าใจเลยนะตรงนี้

หลวงพ่อกี้: ใช่ อะไรก็ผิดหมด แล้วใครจะถูก

โยม: แล้วทีนี้เราจะแนะนำเขาอย่างไรครับหลวงพ่อกี้

หลวงพ่อกี้: การจะแนะนำคน เราอยู่กับครูบาอาจารย์มาเยอะ หลวงปู่มั่นเวลาท่านบอกกับทั่วไปท่านให้พุทธโศ หลวงปู่อ่อนท่านให้ท่องคาถาบริกรรมยาวๆ เลย เพราะจิตของคนไม่เหมือนกัน เขาเห็นมาตั้งแต่เริ่มต้นเลยละ พอเข้ามาแล้วคนไหนภาวนาได้ไม่ได้ หลวงปู่มั่นบอกเลยนะเวลาถึงที่สุด “หมูกณะจำไว้นะ ให้ฟังท่านขานนะ ท่านขานได้มากุญกับเราแล้ว”

โยม: หลวงปู่ขาว อนาลโย

หลวงพ่อกี้: ใช่ บอกหมูกณะไว้หมด นี่หลวงตาเล่าให้ฟัง ว่า หลวงปู่มั่นก่อนที่ท่านจะสิ้น ท่านบอกเลยว่าใครฟังได้ใครฟังไม่ได้

โยม: อ้อ บอกไว้เลย เพื่อที่ว่า อ้าว เดียวเราไม่อยู่แล้วนะ ถ้ามคนนี้แทนก็แล้วกัน (ใช่) แล้วอย่างไรต่อครับ

หลวงพ่อกี้: อันนี้ถ้าพูดถึงว่าใครจะสอบอย่างไร โดยข้อเท็จจริงทุกคนรู้ อย่างเช่นถ้าโยมปฏิบัติ โยมผิดโยมถูก โยมจะรู้ข้อเท็จจริง ปฏิบัติผิดปฏิบัติถูกอารมณ์ของเราคืออีกข้อเท็จจริงนะ

โยม: อ้าว ข้อเท็จจริงเหมือนกัน แต่ว่า..

หลวงพ่อกี้: เดียวๆ ก็ให้เราอธิบาย ให้อธิบายก็ฟังกุก่อนสิ

โยม: ผมกำลังจะบอกว่าผมเข้าใจตาม

หลวงพ่: ถ้าบอกว่าก็ถามเราว่าปฏิบัติทำยังไง เราจะชี้ว่ายังไง โดยข้อเท็จจริงของคนปฏิบัติมันมีข้อเท็จจริงติดกับถูกอยู่ในใจของมัน ทีนี้มันมีกิเลสอยู่มันก็ต้องการความที่มันชอบใจคือถูก

โยม : ถูกต้องหลวงพ่พูดถูก

หลวงพ่: มันเป็นไปได้หรือที่ว่าปฏิบัติแล้วจะรู้อะไรผิดอะไรถูก แต่มันรู้ความต่างของอารมณ์

โยม : ความที่ว่ามันไม่เหมือนกัน

หลวงพ่ : ใช่ อย่างเรา แต่ก่อนที่ปฏิบัติมา เราเคยปฏิบัติอีรุ่มขุยแจกแหลกเหลวมาขนาดไหนมันจะปฏิบัติของมันไปแต่พอมันมาเจอทางที่ถูกต้อง มันก็ได้สัมผัสของมัน

โยม : จิตเราก็จะรู้อเอง

หลวงพ่ : แน่แน่นอนมีคนมานั่งร้องไห้ที่นี้เยอะมาก น้ำตาไหลเลยเสียเวลา ๑๐ ปี ๒๐ ปี นั่งอยู่นี่เยอะ ปฏิบัติมาตั้งเป็น สิบๆ ปีไม่ได้อะไรเลย พอมาเปลี่ยนอารมณ์ มาพุทโธอะไรต่างๆ แล้วอารมณ์จะลึกมากแตกต่างกันเยอะแยะ ใครต้องไปสอบมัน

โยม : แล้วเขาจะรู้

หลวงพ่: เดี่ยว สิ่งที่รู้มันรู้อยู่แล้ว แต่คนที่ป็นอาจารย์มันก็ต้องรู้เทคนิคอยู่แล้ว เพราะคนที่จะเป็นอาจารย์นะ คนที่จะรู้จริงนะมันต้องคิดมาก่อน ไม่มีใครเคยปฏิบัติแล้วถูกมา แม้แต่พระพุทธเจ้า ๖ ปีแรก ตอนพระพุทธเจ้าปฏิบัติ ๖ ปี ถูกมาหรือยัง

โยม : ไม่ถูกๆ

หลวงพ่ : พระพุทธเจ้าคิดมา ๖ ปี ทุกคนคิดมาทั้งนั้นล่ะ เพราะคิดอย่างนั้นเราก็คิดมาก่อน แล้วคนที่ปฏิบัติมันก็มาคิด แล้วเอ็งจะทำยังไงกับมัน มันเป็นธรรมชาติของมนุษย์ มันเป็นความจริงอันหนึ่งต้องคิด แต่เพราะเขามีศรัทธามีความเชื่อของเขา เขาก็พยายามชวนขวายของเขา ถ้าคิดก็ต้องแก้ไข ถ้าอาจารย์ที่คิดก็ดูจิตดูอำนาจวาสนาคูความ

เป็นไป แล้วคอยประคองให้มันเข้ามาให้ได้ เทคนิคการจะบอก การจะสอนเยาะเย้ยไป ไม่ใช่ว่ามีสิ่งผิดๆ ไม่มีทาง

พอเขาเริ่มปฏิบัติ เขาลงทุนลงแรง เขาทำของเขา มา พอจิตมันลงบ้าง จิตมันติด ข้ออย่างไร เราก็ต้องให้เขารับรู้ ให้เขามีจุดยืนของเขา แล้วเราค่อยๆ บอกเขา ค่อยๆ ใช้อุบาย ค่อยบอกเขา การสอนการแก้จิต หลวงปู่มั่นบอกแล้ว การแก้จิตนี้ยากมาก บอกกับพระนะ

“ภิกษุทั้งหลายที่ปฏิบัติมา ผู้เฒ่าจะแก้จิตวะ ถ้าผิดพลาดมาผู้เฒ่าจะแก้ ผู้เฒ่าอีกไม่กี่ปีก็จะตายแล้วนะ หากคนแก้จิตยากนะ”

โยม : ตกลงว่าไม่ทัน

หลวงปู่ : ทันไม่ทันมันอยู่ที่วาสนาของคน มันเป็นยุคเป็นคราว นี่เราเอามาเปรียบเทียบให้เห็นว่า คนๆ หนึ่งที่ปฏิบัติมาด้วยความหวังโยศานาทายาทเขาจะมีความพยายามอย่างไรของเขา ที่พยายามชักนำมาให้ถูกแนวทาง ไม่ใช่ปล่อยให้รู้คุณแลกลหมาจะพูดยังงี้ ควายมันจะพูดยังงี้ ก็เชื่อเขาไปหมด ไม่ใช่ ถ้าอย่างนั้นมันเป็นไอ้พวกไอ้เต่านะ ไอ้พวกวัชพืชอยู่ได้นานะ แล้วให้เต่ามันกิน มันอยู่ที่เขาวัวปัญญาของคน

โยม : แล้วถ้าบางคนเขาพูดไม่ได้เราก็ไม่ต้องพูดไซ้หรือเปล่าครับ สมมุติว่า...

หลวงปู่ : ไม่หรอก คนจะพูดไม่พูดอีกเรื่องหนึ่ง กาลเวลาของเขา ไม่มีใครหรอกที่จะเชื่อฟังใคร เป็นไปไม่ได้

โยม : มันก็แล้วแต่คนไปนะ

หลวงปู่ : แน่นอน มันกรรมของสัตว์ พระพุทธเจ้าบอกแล้ว กรรมพันธุ์ กรรมเป็นเผ่าพันธุ์ กรรมเป็นแดนเกิด กรรมเป็นเรื่องต่างๆ ที่นี้กรรมมันแตกต่างหลากหลายขนาดนี้ แล้วจะมารวบยอดให้เป็นเหมือนกัน มันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ คนที่ประพฤติปฏิบัติมา เขาเข้าใจเรื่องอย่างนี้ คนยังผ่านการปฏิบัติมา เรื่องของกิเลสเขาจะเห็นของเขาหมด เขา

เข้าใจใจดวงนี้แล้วจะเข้าใจจิตทุกดวงหมด ถ้าโง่กับจิตดวงนี้แล้ว โง่กับทุกดวงหมด ถ้าเข้าใจจิตดวงนี้แล้ว แล้วจิตของใครมันจะต่างกับจิตดวงนี้

โยม : มันก็เป็นจิตที่คล้ายๆ กัน

หลวงพ่อบอก : อันเดียวกันเลย!

โยม : ที่นี้หลวงพ่อกำลังจะชี้ว่า ให้เราดูว่าไอ้ตัวจิตมันเป็นยังไง ให้เราเข้าใจมันอย่างแท้จริงแล้วยังไงครับ เราต้องเข้าใจมันหรือว่ายังไงครับ

หลวงพ่อบอก : คนจะเป็นนี่นะ อย่างลูกเราเกิดมา เราจะเลี้ยงลูกเรายังไง จะให้ลูกเราดูจิต รู้จิตไปหมดเลยใช่ไหม ลูกเราเกิดมามันจะรู้จิตไหม แล้วบอกให้มันรู้ มันจะรู้ไหม?

โยม : มันก็ไม่รู้ครับ

หลวงพ่อบอก : แล้วถ้าสอนอย่างนี้มันจะรู้ได้ยังไง ที่มันสอนกันอย่างนี้จะรู้ได้อย่างไร?

โยม : ไม่รู้เหมือนกันครับ เมื่อกี้ผมฟังหลวงพ่อบอกแล้ว ผมเข้าใจว่าหลวงพ่อบอก กำลังจะบอกว่าให้เราเข้าใจจิตใจของเราเองถูกไหมครับหรือยังงั้นเอ่ย ผมไม่เข้าใจ

หลวงพ่อบอก : ฌราวาสธรรม ธรรมของภิกษุ ธรรมของผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร มึงจะเอาธรรมของใครล่ะ

โยม : ก็ต้องเป็นรูปของฌราวาส เพราะผมเป็นฌราวาสด้วย

หลวงพ่อบอก : ฌราวาสนะ เพราะใช่ฌราวาส การที่ว่าฌราวาส ธรรมะมันหลากหลาย หลวงตาบอกว่าเปรียบเหมือนห้างสรรพสินค้า เอ็งเข้าไปในห้างเอ็งจะเอาอะไรล่ะ

โยม : ก็ต้องแล้วแต่ว่าความอยากที่จะเอาอะไร

หลวงพ่อบอก : ไม่ใช่หรือคนโง่คนฉลาด ไอ้คนโง่มันเข้าไปในห้างมันไม่รู้หรือว่าอะไรดีไม่ดี อะไรใกล้มือมันหยิบ

โยม : ผมรู้สึกว่าจะฟังของหลวงพ่อกว่า ฟังอยู่ไม่มากหรอก แต่ว่าอยากจะมาหา มาดูว่า เอออย่างที่หลวงพ่อบอกอันหนึ่งดีมาก อย่างที่หลวงพ่อบอกตอนแรกว่า อะไรมัน ก็ผิดหมด เพราะว่าเรายังไม่รู้จริงเพราะว่าทำอะไรก็ทำด้วยความโง่ ทีนี้หลักที่ว่าเป็น ธรรมเนียมที่ว่าแนวทาง ที่หลวงพ่อบอกว่า อ้าว เวลาเราเข้าไปห้างสรรพสินค้าเราไปเจอ คนไม่เหมือนกัน ทีนี้หลวงพ่อบอกจะชี้แนะผมได้ไหมว่า ถ้าเป็นผมควรทำอะไรยังไง

หลวงพ่อบ : อาจารย์...อาจารย์ของเอ็งนะ เก่งกว่ากูเยอะแยะเลย

โยม : อาจารย์...ไม่ได้สอนเลย โอ้โฮ เขาไม่สอนผมนะสิ

หลวงพ่อบ : อาจารย์เอ็งเก่งๆ ทั้งนั้นนะ ถ้าไม่เก่งไม่สอนให้เอ็งพูดเก่งอย่างนี้หรอก

โยม : เออ ไม่ใช่ว่าท่านจะไม่สอนนะ วันนั้นเอาน้ำเย็นมาเสร็จแล้วก็ “อ้าว กลืน น้ำเย็นไป” บอกให้ผมนะแบบว่าจับความเย็นคูชิ ความเย็นมันไหลเข้าไป ทำสมาธินะผม ก็เข้าใจอย่างนั้นนะ แต่ว่าก็นิดหน่อยเท่านั้นเอง จะว่าไม่สอนเลยก็ผิดทางอีกนะ โอ้ผม มันฟังเยอะ พุดง่าย ๆ ผมมันชอบธรรมะ อ้าว ฟังกับใครคุยกับใคร ผมก็ชอบแต่ผมฟังไป หน่อย เออ อย่างนี้

หลวงพ่อบ : จะถามก็ถามมาเลยว่าจะจำเป็นต้องทำสมาธิหรือไม่จำเป็นต้องทำสมาธิพูด ออกมาเลยไม่ต้องมาอ้ออึ้ง

โยม : ไม่ใช่ๆ ตรงนี้ไม่ใช่ประเด็นที่สำคัญ หลวงพ่อบ...บอกให้ผมทำสมาธิ ไม่ใช่ว่าจะต้องจำเป็นหรือไม่จำเป็น ส่วนตัวผมรู้ว่าจำเป็นแน่นอน สมาธิ

หลวงพ่อบ : ทำไมต้องจำเป็นล่ะ

โยม : เพราะว่าถ้าจิตไปคลุกเคล้าอยู่กับอะไร ผมเห็นผู้หญิง ผมก็อื้อหือ อยากจะ ไปปีไปอะไรชะเหลือเกิน ใ้ฉันมันทำให้เราไม่มีสมาธิเลย

หลวงพ่อบ : อันนี้มันยุ่งเรื่องข้างนอกเกินไป ไกลเกินไป คนถือศีลกินเจเยอะแยะเลย ก็ ผิดศีลข้อนี้เยอะแยะ ไร้สาระ ถ้ามันไม่คุมใจมัน

โยม : ไม่คุมใจ ต้องคุมใจให้ได้หรือเปล่า

หลวงพ่ : ต้องภูมิใจให้ได้ แต่จะภูมิใจเท่าไรน่ะ

โยม : อ้าว หลวงพ่บอกเทคนิคให้ผมหน่อยผมจะได้เอาไป

หลวงพ่ : เราพูดในซีดีมาเยอะแยะ

โยม : มีเพื่อนอยู่คนหนึ่งเขาจะส่งซีดีให้ยังไม่เห็นถึงเลย

หลวงพ่ : ซีดี เรามีเยอะแยะไปหมด

โยม : เดี่ยวผมต้องขอหลวงพ่ ไปแล้วนะ

หลวงพ่ : เดี่ยวจะให้

โยม : แล้วจะได้เอาไปฟังเพราะตอนนั้น เขาบอกว่าเขามีซีดีเยอะแยะเลย เขาบอกว่าคุณนะอยู่เมืองกาญจน์มาหาท่านสิ เขาก็พูดว่าลูกศิษย์อาจารย์... ท่านส่งคนมาให้รู้จักอยู่แล้วละ เพราะว่าท่านอยู่บ้านตาด ผมเลยโทรไปถาม ผมเลยมานี่เลยนะ ก็เลยมาหาท่านอาจารย์สงบนี่แหละ เพราะว่าอาจารย์เราท่านอยู่ไกลที่เราไปบวชกับท่าน ท่านก็อยู่สุรินทร์โน้นแน่ะ เราก็ไม่ถนัด เราก็เลยจะมาหาคนที่...

หลวงพ่ : ความชั่วความดีของแต่ละบุคคลมันเป็นของแต่ละบุคคล ความชั่วความดีมันเป็นความชั่วความดีของคนๆ นั้น ความชั่วความดีเอาคนอื่นมาอ้างไม่ได้ ความชั่วก็คือคนนั้นชั่ว ความดีของคนนั้นก็คือคนนั้นดี จะดีจะชั่วก็เป็นเฉพาะบุคคลไม่เกี่ยวกับใครทั้งสิ้น ความจะขาวสะอาดความจะทุกข์จะยากมันก็เป็นเรื่องของตัวเองของส่วนบุคคลของคนคนนั้น แต่ใครจะมารับรองใครจะมารันตีไม่ได้ทั้งสิ้น

โยม : ไซ้ อันนี้ผมเห็นด้วยนะ ที่ว่าจะมันต้องเป็นพฤติกรรมของคนๆ นั้น

หลวงพ่ : คนๆ นั้น ฉะนั้นที่ว่าจะเอาคนนั้นมาอ้างคนนี้มาอ้าง ไม่มีประโยชน์หรอกกับเราไม่มีประโยชน์ เอาเหตุผลที่มีงมงายมานะ เอาข้อเท็จจริงจากใจมีงมงายกัน คนอื่นไม่เกี่ยว

โยม : เขาอยากจะทำหาท่านอาจารย์เองอะ

หลวงพ่อบอก : คนอื่น ไม่เกี่ยว

โยม : เอาจริงๆ เลย

หลวงพ่อบอก : เออ ใช่ ก็ว่ามาสิ

โยม : อยากจะกราบเป็นลูกศิษย์ท่าน

หลวงพ่อบอก : ไม่ต้องๆ เอาพูดเหตุผลกัน

โยม : ก็อยากมาหาท่าน มาสนทนานี้แหละ

หลวงพ่อบอก : เอาซิเอาเลย

โยม : มีเพื่อนฝากถามด้วยนะครับ เอ่อ ไ้เรื่องการปฏิบัติสายของหลวงพ่อบอก เทียนนะครับหลวงพ่อบอกมองว่ายังไงครับ มีคนฝากถามมา

หลวงพ่อบอก : เรื่องการทำความสงบของใจ เราไม่เคยคัดค้านใครทั้งสิ้น ในชีวิตจะบอก มาตลอด การปฏิบัติทุกแนวทางทั้งหมดในโลกในจักรวาลนี้ฤาษีชีไพร ในศาสนา นอก ศาสนา ผลของมันคือสมาธิหมด ไ้ผลของมันคือสมณะหมด ไ้ที่วิปัสสนาสายตรงสาย ไม่ตรง ที่ปฏิบัติไปไม่มี! ไม่มี!

โยม : ก็แล้วต้องทำยังไงครับ ขอเมตตาช่วยบอก

หลวงพ่อบอก : ผลของมันคือสมณะ ผลของมันคือว่าง แต่ว่างโดยมิฉาหรือสัมมา ถ้าว่าง โดยมิฉามันเข้าใจว่านั่นคือมรรคผล ถ้าว่างโดยสัมมา ถ้าเป็นสัมมาสมาธิ สมาธินั้นมัน จะเข้ามารู้ถึงจิตติจิต ถิ่นกำเนิดของกิเลส ถิ่นกำเนิดของความรู้สึก ใดๆ ใจคืออะไร เรา เกิดในพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าสอนมาอย่างนี้ ปากเปียกปากแฉะท่องกันไป กายกับใจ ไม่ใช่อันเดียวกัน คนเกิดมาแล้วก็ต้องตายมันเป็นไตรลักษณ์ นกแก้วนกขุนทองมันท่อง ได้ดีกว่ามีงอีก

โยม : หลวงพ่อบอกครับแล้วความแตกต่างมันเป็นยังไง ช่วยเล่าให้ผมฟังหน่อยครับ หรือว่าเราต้องสัมผัสเอง

หลวงพ่อกับพระมาหาเราเยอะมาก บอกว่าให้เราพูดกลัวผิด มันเป็นไปได้หรือ
ในเมื่อมันไม่มีตุ๊กตาจะพูดเรื่องอะไรกัน

โยม : ตุ๊กตา? ไม่เข้าใจครับ ลองอธิบายให้ผมฟังที

หลวงพ่อกับพระ : ถ้ามีงไม่มีอาการ อารมณ์ความรู้สึกมีงเลยจะพูดเรื่องอะไรกัน ไม่มีอาการ
ไม่มีอารมณ์ ไม่มีความรู้สึกอะไรเลย แล้วจะพูดเรื่องอะไรล่ะ

โยม : เออ ใช่ ถ้าให้พูดมันก็พูดไม่ได้

หลวงพ่อกับพระ : มีงจะพูดเรื่องธรรมะคนอื่นได้ไหม พูดธรรมะพระพุทธรเจ้าหรือ ธรรมะ
เป็นธรรมชาติ สรรพสิ่งเป็นธรรมชาติ ธรรมะคือธรรมชาติ ธรรมะคือธรรม ธรรมชาติก็
คือธรรมะ ธรรมะคือธรรมชาติ คนเอากันก็เป็นธรรมชาติ

โยม : เดียวผมคิดตามก่อนนะ ใจความแตกต่างกันก็อยู่ที่การที่เราควบคุมจิตได้

หลวงพ่อกับพระ : ไม่! ไม่มีหรือ

โยม : แล้วยังไงครับ

หลวงพ่อกับพระ : ก็เลศคุณมันไม่ได้หรือ

โยม : แล้วเราจะทำยังไงกับมันล่ะ เดียวผมขออธิบายว่า ผมมองว่าด้วยความคิด
แบบโง่ๆ ของผมว่ากิเลสเราไปฆ่ามันตรงๆ ไม่ได้หรือ ผมมองอย่างนั้นนะถูกไหมครับ
อย่างนี้

หลวงพ่อกับพระ : ไม่หรือๆ เพราะว่ามันเพื่อเจอเพื่อฝันกันไปเอง กระแสมันไม่ขึ้นนะ
ก่อนหน้านั้นไม่มีหลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่น ทุกคนก็ไม่เชื่อหรือว่ามรรคผลมันมี หลวงปู่
มั่น หลวงปู่เสาร์ท่านใช้ชีวิตของท่านทั้งชีวิตเลยอยู่ในป่าในเขาของท่านเพราะท่านมี
ความสุขของท่านเอง ท่านทำของท่านมาเพื่อความเชื่อมั่นของสังคม

พอท่านทำของท่านจนกระแสนี้สังคมมันยอมรับขึ้นมา ทุกคนก็ปรารถนา
นิพพานๆ ปรารถนาธรรมะๆ กัน ก็ธรรมะมันก็เลยหลากหลาย ไม่รู้ว่าธรรมะใครเป็น

ธรรมะจริงธรรมะปลอม นี่ถ้าธรรมะจริงนะ คนๆ นั้นจะดี คุณดี อย่างคู่ครองเขาเชื่อสัจย์กับเรา เอ็งเชื่อมั่นว่าจริงไหม เอ็งเชื่อมั่นว่าคู่ครองจะอยู่กับมึงตลอดไปจริงไหม

โยม : ไม่เป็นอย่างนั้น ไม่จริง

หลวงพ่อบุญ : มันเป็นไปได้หรือ

โยม : อ้าว อย่างน้อยก็ต้องตายนะ

หลวงพ่อบุญ : วันไหนถ้าเขาแผ่นดินกลบหน้า นั้นนะ เออ นี่เมียกู ถ้าแผ่นดินยังไม่กลบหน้านะไม่รู้วันไหนมันจะเลิกกับกู มันไม่มีอะไรที่จะพังได้หรือไม่มีอะไรที่จะเป็นความจริงขึ้นมาได้หรือ

โยม : และอะไรที่มันจะจริงบ้างครับ

หลวงพ่อบุญ : เอ็งก็หาเอาสิ

โยม : สิ่งที่เราไปยึดมั่นถือมั่น ไม่จริงเลยถูกไหมครับ หลวงพ่อกำลังชี้ตรงนี้

หลวงพ่อบุญ : ไม่หรือเอ็งถามเรื่องธรรมะไง ก็เลยพูดเรื่องธรรมะ เอ็งถามเรื่องธรรมะ ธรรมะมันมีหลายขั้นหลายตอนแล้วจะบอกว่าควบคุมๆ ทุกคนก็ มันพูดเป็นวิทยาศาสตร์ว่าการควบคุมทางจิต พวกอภิธรรมมาหาเราเยอะมาก

โยม : เป็นขั้นเป็นตอน

หลวงพ่อบุญ : พิสูจน์ได้ อารมณ์ความรู้สึกจับต้องได้หมดเลย ผิดตรงพิสูจน์ได้นี้แหละ เพราะมันเป็นวิทยาศาสตร์ ตอบ

โยม : ถ้าอย่างนั้นหลวงพ่อกำลังจะบอกว่า การพิสูจน์แบบวิทยาศาสตร์มันทำไม่ได้ในแง่ของพุทธศาสตร์หรือเปล่า

หลวงพ่อบุญ : วิทยาศาสตร์พิสูจน์ไม่ได้ แต่ธรรมะพิสูจน์ได้

โยม : อ้าว เป็นอย่างนั้นอีก ยังไงครับ

หลวงพ่อบอก : ไซ้ วิทยาศาสตร์พิสูจน์ธรรมชาติไม่ได้

โยม : อ้อ โอเค อย่างนี้เข้าใจ ผมเห็นด้วยนะตรงนี้

หลวงพ่อบอก : แต่ธรรมชาติพิสูจน์ได้ด้วยคนที่รู้จริง

โยม : คนนั่นเองจะต้องเป็นด้วยตัวคนไป

หลวงพ่อบอก : คนที่รู้จริง แล้วคนที่รู้จริงแล้วมันฟังคนที่ไม่จริงออกหมด ฉะนั้นคนที่ไม่จริงพูดธรรมชาติมาผิดหมด

โยม : อย่างที่หลวงพ่อบอกตอนแรกนะ ที่ว่าพูดเหมือนกัน พูดคำเดียวกันแต่ว่ามันผิด

หลวงพ่อบอก : ผิด!

โยม : เออ แล้วหลวงพ่อกับไปเรื่องเมื่อกี้ ที่บอกว่าไอ้เรื่องของสมาธิเราทำอะไรมันก็เป็นสมณะไปหมดแหละ เพียงแต่ว่ามันต่างกันที่ว่า

หลวงพ่อบอก : มิจฉากับสัมมา

โยม : เออ นี่แหละ หลวงพ่อช่วยเมตตาผมหน่อยเถอะผมไม่เข้าใจ มันจุดต่างมันยังงี้

หลวงพ่อบอก : ที่ทำกันไป ถ้าทำกันไปแล้วผลของมันคือว่าง

โยม : ไซ้ ว่าทำกันไปแล้วผลของมันก็คือว่าง ทุกคนต้องว่างหมดเลย

หลวงพ่อบอก : นั่นแหละ พวกว่างๆ นี่มิจฉาหมด

โยม : โอ้ พี่สาวผม เพิ่งจะมาคุยกับผมเขาไปว่างๆ อย่างนี้ ผมก็ว่ามันผิดนะอย่างนี้

หลวงพ่อบอก : ทีนี้ถ้าเป็นสัมมาสมาธิ คำบริกรรม พุทโธ พุทโธหรือใช้ปัญญาอบรมสมาธิ ใช้สิ่งใดก็ได้แล้วแต่ความคิดเกิดจากอะไร

โยม : ความคิดก็เกิดจากการปรุงแต่งจิตสังขารเรา มันปรุงแต่ง

หลวงพ่อบอก : จิตสังขารเกิดจากอะไร

โยม : เกิดจากอวิชชา

หลวงพ่อบอก : อวิชชาเกิดจากอะไร

โยม : อาสวะกิเลส

หลวงพ่อบอก : นี่มันวิขาการ ตกทะเลไปเลยไป

โยม : ไม่รู้สิ ผมก็ตอบไปเรื่อย แล้วต้องตอบ...

หลวงพ่อบอก : ความคิดเกิดจากจิต

โยม : อ่า ไซ่ครับไซ่ เกิดจากจิต

หลวงพ่อบอก : พุทโธเกิดจากอะไร พุทโธเกิดจากจิต คือจิตมันให้นึกพุทโธ พุทโธๆ นี้ กระแสมันมี มันจะเข้าไปสู่จิต ปัญญาอบรมสมาธิใช้สติตามความคิดไป ถึงจะไปถึงความคิดแล้ว พอความคิดสงบลง มันก็ต้องกลับมาสู่จิตมัน ถ้ากลับมาสู่จิต พอมันมาสู่จิต ถ้ามันเข้าไปถึงตัวจิต ตัวจิตตัวนั้นนี่คือตัวสัมมาสมาธิฐิติจิต

โยม : อ้อ นั่นก็ต้องย้อนกลับมาอยู่ที่จิตเรานี้แหละ ให้..

หลวงพ่อบอก : ย้อนกลับมาอยู่ที่จิต มึงย้อนไม่ได้หรอก ยิ่งพุดยิ่งออก

โยม : หรือครับ แล้วต้องยังไงครับ ให้มันเป็นไปเองหรือว่า

หลวงพ่อบอก : การกระทำกับคำพุดมันคนละเรื่องกัน การกระทำที่ตั้งสติขึ้นมา ใช้ปัญญาอบรมสมาธิ พุทโธก็ได้ แล้วถ้ามันลง มันจะลงยังไง

โยม : ก็ต้องลงของมันเองนะ หรือเปล่า

หลวงพ่ : ฟังที่แรกก็นึกว่าจะฉลาดเนอะ

โยม : โอ๊ย ผมไม่รู้ตีผมถึงมาถาม ผมถึงมาหาหลวงพ่ ผมไม่รู้ถึงมาถาม

หลวงพ่ : ฟังที่แรกก็คิดว่าจะฉลาด ก็ไม่ฉลาดนะ

โยม : ไม่ฉลาดหรือครับ ยังห่างไกลชะ

หลวงพ่ : อธิบายไปที่เท่านั้นแหละ อธิบายไปถึงปากเปียกปากแฉะเลย แต่คนฟังคน
รับรู้ไปแล้วมันได้ประโยชน์อะไร

โยม : ก็ได้ลองเอาไปปฏิบัติ

หลวงพ่ : สัมมาสมาธิ คำว่าสัมมาสมาธิกับสิ่งที่เขาเป็น สิ่งที่เขาเป็น เขาเข้าใจว่า
เป็นธรรม เพราะเขาไม่มีขั้นตอนไม่มีการกระทำ เราจะทำอาหาร เราจะทำสิ่งใดให้เป็น
อาหารขึ้นมา กระบวนการของมันไม่จบ อาหารไม่มีหрок อาหารไม่มี เสียหมดเน่าหมด
การปฏิบัติที่ปฏิบัติกันไปแล้ว ถึงที่สุดแล้ว คนนั้นได้ขั้นได้ตอนอะไร ไม่มีหрок ไม่มี
รอแต่วันเสื่อมสภาพ

โยม : ที่แท้ธรรมะมันเป็นคือไม่ได้ทำอะไรหрок ใจที่ผมเข้าใจ อย่างจากผลที่
จิตมันเข้าใจในแง่ของการปฏิบัติ ธรรมะที่แท้เราไม่ต้องไปทำอะไร เกิดสภาวะธรรมที่มัน
ปรากฏอยู่นี้ เหมือนแขนขาที่ขยับ ที่มันขยับปากอ้าปาก ที่พยายามนั่งอยู่นี้ แล้วก็เมื่อยก้น
ปวดหลัง ที่มันก็ปรากฏให้เรารู้ ผมก็ไม่ได้มีหน้าที่อะไร นอกจากรู้ว่ามันเกิดขึ้น จิตไปรู้
ไปประจักษ์ต่อหน้าว่า เออ เฮ้ย มันเกิด

หลวงพ่ : นี่สุกก่อนห้าม ซึ่งรู้ก่อน สุกก่อนห้ามไง

โยม : ถ้ามันไปรู้ เพราะว่าเรานึกคิด ใจอย่างนั้นเราหลงเข้ามาในความคิด แต่ถ้า
เรารู้สภาวะ มันไม่ใช่การที่ว่าเราไปคิดเอา ใจนี่ที่ผม..

หลวงพ่ : ความเข้าใจ

โยม : เอ่อฮะ ความเข้าใจที่จิตมันรู้

หลวงพ่อก : มันเป็นการโค่นล้างสมองกันมาตั้งแต่ต้น เป็นการล้างสมองกันมาแต่ต้น!
หลวงปู่มันบอกเลยว่าต้นคคปลายตรงไม่มี

โยม : เหรอฮะ ที่นี้ผมก็เลยเข้าใจ กำลังอธิบายว่าผมก็เลยเข้าใจว่าไอ้ที่แพ้กรรมะ
มันไม่ได้ทำอะไร ไม่ได้ไปทำอะไรสักอย่างเดียว ไม่ต้องไปทำ เพราะมันก็มีอยู่แล้ว

หลวงพ่อก : เราก็ไม่ต้องทำ เราก็กลับบ้านนอนเดี๋ยวก็นั่งเป็นพระอรหันต์ กลับไปบ้าน
เลย จบ เป็นพระอรหันต์ไม่ต้องทำอะไรเลย

โยม : แต่เราต้องรู้ให้มันถูก

หลวงพ่อก : แล้วทำไมเราต้องรู้ล่ะ ไอ้คำพูดนี้มันขัดแย้งกันเอง

โยม : ไม่ๆ คือถ้าเราไปปรุงสิ่งอะไร มีอะไรเข้ามาปั๊บ เราก็ปรุง อย่างสมมุติ
หลวงพ่อกว่าผม ผมขุ่นขึ้นมาปั๊บ ผมขุ่นเพราะอย่างนั้นอย่างนี้

หลวงพ่อก : ไร้สาระ ไอ้ปรุงอย่างนี้มันข้างนอก มึงนั่งเฉยๆ ไม่มีใครว่ามึง มึงคิดทำไม
มึงไม่ให้ใครกระทบเลย มึงไปขุดเจาะรูอยู่เลย อยู่ในรูเลยมึงก็ปรุง

โยม : มันก็ปรุงขึ้นมาเอง ไม่ใช่ว่าจิต...ถูกต้อง

หลวงพ่อก : ไม่ต้องมากระทบๆ หรือ ไอ้ที่กระทบๆ พวกกันทำไม่รู้ใหม่ ก็อย่างที่ว่า
สุกก่อนห้าม ปัจจุบันอวดรู้กันว่ารู้กรรมะ ศึกษาพระไตรปิฎกมาหมดแล้ว รู้ทั้งนั้นนะ
สภาวะการเคลื่อนไหวรู้ สภาวะมันคงที่ใหม่

โยม : มันจะเปลี่ยนตลอด

หลวงพ่อก : และสภาวะเป็นธรรมได้อย่างไร

โยม : ที่มันเป็นกรรม นี่ผมตอบตามความเข้าใจนะ หลวงพ่ออย่าเพิ่งว่าผมเยอะนะ คือมันเปลี่ยนเพราะว่ามันเป็นกรรมนั้นแหละ มันเป็นสภาวะที่มันเกิดดับๆ ของมันไป มันเป็นไป เออ ไม่เป็นก็ช่างมัน

หลวงพ่อ: เราก็ถึงพูดเมื่อกี้ว่า คนผู้หญิงร่วมเพศเป็นกรรมใหม่ ถ้าเอ็งคิดอย่างนั้นร่วมเพศก็เป็นกรรมะ

โยม : ผมมองเลยว่าทุกๆ อย่างคือกรรมะ แต่ว่าสิ่งที่เป็นกรรมะจริงๆ คือความจริงของมัน หรือยังงัยอะ

หลวงพ่อ: ไม่ใช่ ถ้าคิดอย่างนี้ เราถึงบอกว่าความจริงเขาเริ่มต้นคิดกันอย่างนี้ หลวงปู่คุณลย์บอกว่า! ความคิดทั้งหมดที่ส่งออกไปให้ผลเป็นสมุทัย เป็นทุกข์ เป็นกิเลสต้องหยุดความคิดซะใหม่ แต่การหยุดความคิดนั้นก็ต้องใช้ความคิด

โยม : คิดเท่าไรก็ไม่รู้ ถ้าคิดถึงรู้ แต่ก็อาศัยคิดนั้นแหละ

หลวงพ่อ: เอ็งหยุดคิดตรงนี้ อาศัยคิด อาศัยคิดคืออะไร

โยม : อาศัยคิด คือว่า อาศัยว่ารู้

หลวงพ่อ : แล้วสภาวะที่รู้อยู่แล้ว นี่คือสภาวะของความเป็นจริงมันล่ะ นี่คือสภาวะที่มันรู้ นี่ที่ออกรู้คือสมุทัยทั้งหมดเลย แล้วมันไปรู้สมุทัยแล้วเอ็งได้อะไร

โยม : อีกรอบครับ

หลวงพ่อ : ความที่มันคิดอยู่นี่ ที่มันคิดออกรู้นี้ แล้วมันตามความคิดนี้ไปตามสภาวะที่รู้ สภาวะ สภาวะที่มันคิด สภาวะ

โยม : รู้สภาวะไม่ได้รู้เรื่องราวนะ

หลวงพ่อ : อ้าว ว่าไป

โยม : ไ้ที่เรื่องราวมันไปรู้ตัวนั้นตัวนี้ เราไม่ได้รู้เรื่องราว เรารู้ เออ สภาวะที่เกิดขึ้น

หลวงพ่ : แล้วยังไงต่อไป

โยม : แล้วแต่สภาวะอื่นเข้ามา ยังไงก็แล้วแต่

หลวงพ่ : เป็นไปไม่ได้!!!

โยม : อย่างช่วงหนึ่งมันก็คิดต่อไข่ม

หลวงพ่ : ไข่ม เพราะรู้สภาวะก็ต้องหยุด ถ้าคิดต่อไม่ไข่มรู้สภาวะ มันรู้เรื่อง

โยม : ถ้ารู้ถูกต้องต้องหยุดเลย

หลวงพ่ : โ้เอ๊ย อย่ามาต่อแผล แหม รู้สภาวะๆ แล้วมันหยุด นี่คนไม่เป็นพูดกันมา มันสาวเข้ามาเป็นชั้นๆ คนไม่เป็นพูดเห็นใหม่ คนไม่เป็นพูด หลวงปู่คุณุ์ท่านพูดอยู่แล้ว ตามคูจิต ตามคูความคิด ความคิดออกนั้นคือส่งหมด ต้องหยุดความคิด แต่ก็ต้องไข่มความคิด คือปัญญาอบรมสมาธิ

โยม : ไ้ตอนที่มันหยุด มันต้องหยุดเอง

หลวงพ่ : หยุดยังไม่ว่าหยุด หยุดแล้วมันมีอารมณ์ความรู้สึกอย่างไรก็ยังไม่รู้ จิตหยุดแล้ว จิตเห็นอาการของจิตก็ไม่เข้าใจ การทำงานของมันก็ไม่รู้ กุญงฉิบหายเลย เป็นไปไม่ได้! เป็นไปไม่ได้!!! รู้สภาวะ รู้ไม่ไข่มรู้อารมณ์ ไม่รู้อารมณ์ ความคิดต้องไม่มี

โยม : ไข่มๆ ความคิด ตอนที่รู้ต้องไม่คิด

หลวงพ่ : รู้แต่สภาวะไม่รู้อารมณ์ แมงคิดต่อไป สิ้นดิน

โยม : แสดงว่าตอนนั้นเขาคิด เขาก็...

หลวงพ่ : โโกหกๆ ต่อแผล!!! ธรรมะคือของจริงแต่ถ้าคนพูดไม่เป็น มันก็พูดผิดมาอย่างนี้ กูบอกว่าคุณผิดมาตลอดเลย กูยืนยันว่าคุณผิด

โยม : อ้าว อย่างนี้ หลวงพ่อฉันวิธีการทำที่จะปฏิบัติ วิธีปฏิบัติ หลวงพ่อแนะนำ
ให้หน่อย

หลวงพ่อ: หลวงปู่คุณย์ ท่านสอนถูก และหลวงปู่คุณย์ท่านเป็นของจริง ของจริงเห็น
ใหม่ คุณิ กูพูด เอ็งบอกสภาวะๆ เอ็งพูดกันไป ถ้าคนไม่เป็นมันฟังแล้ว มันก็เคลิบเคลิ้ม
คนเป็นนะมันเป็นไปได้ยังไงวะ กั้นเขื่อนแล้วมีน้ำไหลออกมามันเป็นไปได้ยังไงวะ กั้น
เขื่อนแล้ว น้ำจะไหลออกมาได้อย่างไร นอกจากเปิดเขื่อน แล้วรู้สภาวะแต่ไม่รู้อารมณ์
เออะ อย่างนี้ก็มีเออะ กูฟังได้ยิน กูได้ยินเขาต่อแหลกกันมาเออะ แต่กูไม่เคยพูดเลย

เมื่อก่อนเราจะไม่พูดเรื่องอย่างนี้เลย เพราะเราถือว่า หลวงตาท่านคุยอยู่แล้ว ครู
บาอาจารย์ท่านสอนกันมา ใจเราคุแต่ใจเรา มันเรื่องของเขา มันไม่ใช่เรื่องอะไรของเรา
หรือก หน้าทีของพวกเราก็คือแก้ไขใจของเรา แต่เราทนมไม่ไหวเพราะคนมาถามกันเออะ
เราเห็นคนมันไปกันมาก เพราะฉะนั้นเราๆของเราเองเลยละ ว่าคนที่พูดเรื่องอย่างนี้ได้
จริงก็คือคนที่รู้จริงเท่านั้น ถ้าคนไม่รู้จริงนะพูดอย่างไรนะ เถียงกันไปก็สี่ข้างเข้าถูกกันไป
วันยันค่ำ เพราะพูดคำเดียวกัน

โยม : แม้จะพูดคำเดียวกันนะ

หลวงพ่อ: ไซ้ แต่ถ้าคนจริงคนไม่จริงมาเจอกันเมื่อไหร่ก็เสร็จเมื่อนั้นละ มันถึงไม่
กล้าเจอหน้ากันไง คำพูดคำเดียวกัน แต่มันมาอย่างไรมันบอกกูมา แล้วตอบไม่ได้ไงถ้า
คนไม่เป็น อย่างนี้ อย่างเช่นพูดอย่างนี้ หักได้ทุกข้อ ลองไม่เป็นมันผิดทุกข้อนะ เพียงแต่
คนเป็นซี่ ตายทันที มันเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ ที่พูดมาเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ มันขัดแย้ง
กันในตัวมันเอง ทุกอย่างขัดแย้งในตัวมันเองหมดทุกกรณีเลย เพียงแต่จะพูดหรือไม่พูด
เท่านั้น

โยม : แล้ววิธีปฏิบัติล่ะครับ

หลวงพ่อ: วิธีปฏิบัติก็ครูบาอาจารย์สอนกันอยู่แล้วนี่ไง พระป่าสอนถูกหมด แต่คน
ทำไม่ถึงแล้วเข้าไม่ได้

โยม : พุทโธก็ได้

หลวงพ่: ไซ้ ที่เขาทำกันเพราะอะไร อย่างนั้นนิพพานเอามาแจกขายกันได้ โดยทั่วๆ ไป มันเป็นไปได้ไม่ได้ ในเมื่อนิพพานเอามาแจกขายกันไม่ได้ แล้วเอามาแจกขายกันใครๆ ก็อยากได้ พอเมื่อใครอยากได้ มันก็เข้าไปแสวงหา แต่มาปฏิบัติเอาจริง ไม่ได้แจก มันต้องทำให้ได้ มึงต้องทำเอง พอทำเอง “อ้า เลิกกลับบ้าน พระป่าสอนยากฉิบหายเลย อัดตกลมถานุโยค โอ๊ย เฮงชวย”

กูก็มานั่งจำจำไซ้ โอ๊ย ไปนิพพานกันดีกว่า เชิญตามสบาย จะมาถามอะไร หลวงปู่มันสอนมาตั้งสองช่วงอายุคนแล้ว รุ่นหลวงปู่มันรุ่นหนึ่ง รุ่นครูบาอาจารย์รุ่นหนึ่ง พวกเรารุ่นหลานแล้ว

โยม : ไซ้ๆ เราเป็นรุ่นหลานแล้ว

หลวงพ่: ของจริงๆ ดิๆ มีอยู่เยอะเยอะ

โยม : เราต้องมองให้ออกนะ

หลวงพ่ : เสือกเหยียบข้ามกันไป จะไปเอาของมั่งง่าย แล้วก็พากันไปตายหมดแล้ว ศาสนาสอนกันแบบนี้เหอ ว่ายังไม่ถึงเวลาล่มสลาย วันไหนล่มสลายแล้วจะเห็นกันว่าอะไรจริงอะไรปลอมของไม่จริงอยู่ไม่ได้

โยม : อย่างนั้นถ้าเกิดคนไปเดินจงกรมก็เดินไป สมมุติว่าครูบาอาจารย์สอน อ้าว หลวงพ่ของคั่นั่นองคั่นี่ก็สอน ไม่เอ่ยชื่อนะ สอนเดินจงกรมก็อ้าว ก็เดินๆ กัน ไป ก็เดินไป แต่ว่าต้องให้เป็นสัมมาสมาธิ

หลวงพ่: มันอยู่ที่อำนาจวาสนาของเขา อยู่ที่ความตั้งใจสมบูรณ์ของเขา ความตั้งใจจริง ความตั้งใจจริงนะความเพียรชอบและไม่ชอบ

โยม : ของแต่ละคนก็ไปฝึกนะ

หลวงพ่: ความเพียรชอบและความเพียรไม่ชอบ ความเพียรไม่ชอบมันจะให้ผลเป็นความชอบได้อย่างไร

โยม : อืม มันก็ออกมาไม่ถูก

หลวงพ่ : ให้อย่างนี้แล้วจะไปโทษใครล่ะ ว่ายากหรือง่ายจะไปโทษใคร

โยม : โทษเจ้าของ โทษไอ้ตัวคนที่เขาปฏิบัติมันนั่นแหละ

หลวงพ่ : นั่นแหละมันต้องโทษตรงนั้น ไม่ใช่โทษว่าใครทำง่ายใครทำยาก ไม่ใช่มันตั้งใจว่าความเพียรชอบหรือไม่ชอบอำนาจวาสนาของบุคคลที่สร้างมา ความเป็นไปของจิตแต่ละดวง โอ้ มันหลากหลายมาก ถ้ามันไม่หลากหลายมันไม่มีสูตรสำเร็จไง นี่ก็คือสูตรสำเร็จกัน ทำไมต้องเป็นอย่างนี้ เวลาเรียนหนังสือยกชั้นนะโว้ย เวลาปฏิบัติไม่เคยเห็นมียกชั้น กว่าจะได้มาแต่ละองค์นี่แสนทุกข์แสนยาก

โยม : มันปัญญาไม่เท่ากัน

หลวงพ่ : มันเป็นไปไม่ได้ ไม่ใช่ไม่เท่ากันหรอก มันเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้เลย ลูกแผ่นดินของแม่ใบเดียวกันนะ นิสัยมันยังไม่เท่ากันเลย แล้วมึงจะเอาสังคมโลกมาปฏิบัติ โดยสูตรสำเร็จให้เหมือนกันหมด มึงจับกูไปฆ่าอีก ๕๐๐ ชาติ กูก็ไม่เชื่อว่าจะทำได้

โยม : งั้นหลวงพ่ก็จะสอนคนไม่เหมือนกันซี เพราะว่าสูตรสำเร็จไม่มี

หลวงพ่ : แน่นอน สอนตามกิเลสพวกมันนั่นแหละ จะสอนเรื่องอะไรเอ็งรู้มากเกินไปแล้ว

โยม : ไอ้ตรงรู้โดยที่ที่เราไม่ได้ประจักษ์ โดยการปฏิบัติมันไม่ดีหรอก ผมก็อ่านไปเยอะเกินไปไง อ่านเยอะเกินไปไง ก็ถึงได้มาเรียนให้หลวงพ่เมตตาผมนะ

หลวงพ่ : ผ่านครูบาอาจารย์มาระดับนี้ เราไม่เคยสนใจใครเลย ไร้สาระเพราะกูไม่ได้บวชมาเพื่อใครทั้งสิ้น กูไม่ได้บวชมาเพื่อพวกมึงหรือ กูบวชเพื่อกูคนเดียว ทำไมกูต้องไปยุ่งกับพวกมึงด้วย

โยม : ผมพยายามจะฟังอยู่นะเพราะว่าเป็นคำสอนแล้วนะนี่

หลวงพ่: ไม่ เราไม่สนใจหรอก ไม่สนใจ เราทำเพื่อศาสนา ทำเพื่อข้อเท็จจริง เราไม่ได้ทำเพื่อใครทั้งสิ้น ไม่ได้เพื่อใครเลย แล้วไม่จำเป็นต้องสอนใครหรือไม่สอนใคร ไม่สน ใครมานี้ไปออกอย่างเดียว ไม่สนๆ ไม่เคยสนเลย ธรรมกับโลกมันคนละเรื่อง

โยม : แต่ผมก็ได้ฟังแล้วนะ ผมก็ได้แล้วนะ ได้ความรู้

หลวงพ่: โลกคือโลก ธรรมคือธรรม โลกไม่ใช่ธรรม ถ้าการเคลื่อนไหวคือโลก อย่างมาคุยเรื่องธรรมะ ไม่ต้องมาคุย ถ้าการเคลื่อนไหวยังเป็นโลกอยู่โลกทั้งนั้น ถ้าการเคลื่อนไหวเป็นธรรม ดูออกหมด ถ้าการเคลื่อนไหวเป็นโลก แล้วบอกว่าปฏิบัติธรรมกันนะ มันก็เป็นธุรกิจธรรมะไง เคียนี่นะสังฆภัณฑ์ขึ้นห้างหมดแล้ว

โยม : โลกนี้ก็มันเป็นชุดเลย อย่างนั้นก็เป็นไปได้ไหม ถ้าเราปฏิบัติเพื่อที่ว่า เราเห็นว่า ไอ้สิ่งที่มันเปลี่ยนแปลง เห็นโลกเห็นอะไรมันเปลี่ยนแปลงไป แต่จิตเรามันไม่ได้เปลี่ยนแปลงหลวงพ่

หลวงพ่ : จิตนี้เปลี่ยนเร็วกว่าเขาอีก

โยม : จิตเปลี่ยนเร็วกว่าเขา แต่เราไม่ได้ปรุงไปกับเขาหรือว่ายังไง

หลวงพ่: จิตนี้เปลี่ยนแปลงไปกับเขา สันตติมันเคลื่อนไหวเร็วมาก แล้วพอเห็นปั๊บว่ามันต้องเปลี่ยนแปลงไป อารมณ์ความรู้สึกเราเปลี่ยนแปลงนะ วันหนึ่งก็ด้านๆ ครั้งแล้วเอ็งจะบอกว่าข้างนอกเปลี่ยนแปลง แล้วกูไม่เปลี่ยนแปลง ซื่อปู้กันไปหมดแหละ ที่เราไม่อยากจะพูดกับโยม พอโยมพูดออกมา เราจับประเด็นได้หมดแล้วละ ว่าโยมในสมองโยมเราจะบอกอยู่ประจำนะ เวลาใครมาหาเรา ลูกศิษย์นี้จะบอกว่าโยมมาจากไหนผ่านสำนักไหนมา แล้วอยู่นั้นกี่ปี ๕ ปี ๑๐ ปี ๒ ปี ถ้า ๒ ปี ก็ยังเล็กน้อย ๕ ปี ๑๐ ปี

มีคนมาร้องให้อยู่นี้ บางคนนะ ๒๐ ปี ๓๐ ปีนะ ไปพิจารณานามรูปมาต่างๆ แล้วเราจะถามว่า มึงปฏิบัติเพื่ออะไร ถ้าเอ็งปฏิบัติเพื่อปฏิบัติธรรมถูกต้องแล้วละ บอกไม่ใช่หรือปฏิบัติเพื่อมรรคผล ถ้ามรรคผลเอ็งผิดหมดละ ร้องให้เลย

มันกำหนดนามรูปกำหนดทุกอย่างหมดใช่ไหม ใช่ แล้วมันว่างหมดใช่ไหม ใช่ แล้วทำยังไงต่อไปละ ก็ที่ถามเพราะเหตุนี้ไง ทำยังไงต่อไปละ ใช้ปัญญาสายตรงถึงพิจารณาแล้วๆ เพราะความเข้าใจผิดว่าพิจารณาแล้ว มันก็ปล่อยวาง

เราพูดประจำการปฏิบัติทุกสายละผลของมันเป็นสมาธิหมด การปล่อยวางคือสมณะ การเกิดและการดับ ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นคงที่ไม่มี ต้องดับเป็นธรรมดา สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นเป็นธรรมดา สิ่งนั้นต้องดับเป็นธรรมดา ไม่มีอะไรคงที่หรอก แต่เพราะมันไม่มีอะไรคงที่ มันต้องมีการเปลี่ยนแปลงต่อไปของมันอยู่แล้ว

ที่บอกธรรมะเป็นธรรมชาตินี้ไง ถึงบอกมึงอย่ามาคุยกับกูว่า ธรรมะเป็นธรรมชาตินะ ธรรมะนี่เหนือธรรมชาติ ธรรมะมันต้องรู้กฎรู้ทัณฑ์ทั้งธรรมชาติไปหมดเลย ถ้าธรรมะเป็นธรรมชาติ เราจะต้องเกิดต้องตายกันอยู่ เพราะการเกิดการตายเป็นธรรมชาติอันหนึ่ง แล้วเราจะหลุดพ้นจากการเกิดการตายแล้วบอกธรรมะเป็นธรรมชาติได้ยังไง

โยม : ใช่ แต่ว่าการเกิด

หลวงพ่ : เออ เป็นธรรมะหรือเปล่า

โยม : ไม่เป็น ถ้ายังเกิดดับ เกิดดับก็ไม่ใช่ธรรมชาติ ไม่ใช่ธรรมะ เพราะธรรมะ..

หลวงพ่ : ธรรมะเป็นธรรมชาติ ธรรมะเป็นธรรมชาตินี้เป็นธรรมะสาธารณะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วเทศน์ธรรมะไว้ เทศน์ธรรมะให้เราเข้าใจเหมือนทางวิทยาศาสตร์ เมื่อก่อนคนกลัวฟ้ากลัวฝนตกกลัวฟ้าผ่า กลัวหมด กราบไหว้หมดเลย เพราะเราไม่เข้าใจ

วิทยาศาสตร์พิสูจน์แล้ว ฟ้าผ่าฝนตกแดดออก มันเป็นธรรมชาติอันหนึ่ง เราก็เลยไม่มีความกลัวกัน นี่เราก็บอกว่า ธรรมะเป็นธรรมชาติ เราเข้าใจธรรมะเป็นธรรมชาติ มันเสือกโง่โง่ ก็ดูเข้าใจแล้วกูก็นึกว่ามีธรรมะไง แล้วมีธรรมแล้วมึงได้อะไรขึ้นมา อ้าว ก็ดูไปท่องพระพุทธเจ้ามาได้แล้วไง โอ๊ย พระไตรปิฎกนี่นะ ปลวกมันกินเข้าไปเลยนะมึง มันแตกทั้งเล่มเลยนะ มันไม่ได้อะไรเลย

ไอ้นี้ก็ไปท่องมาได้หมดทั้งเล่มเลย นี่กูรู้ธรรม มิ่งรู้ธรรมนะแต่ใจมิ่งเป็นกิเลส หรือเปล่า กูไม่เคยค้ำนพุทธพจน์เลยนะมิ่ง แต่กูค้ำนไอ้คนพูดพุทธพจน์นะ พุทธพจน์นี่จริง แต่ไอ้คนพูดต่อแผล ออย่างพุทธพจน์มาข่มกู เพราะพุทธพจน์กูก็รู้

โยม :   อ่า มีผู้พระไตรปิฎกอยู่

หลวงพ่ :   พุทธพจน์คือพุทธพจน์ แต่ไอ้คนพูดมันต่อแผล นี่ก็เหมือนกัน ศึกษามาๆ ธรรมะเป็นธรรมชาติ ทุกอย่างเป็นธรรมชาติ ธรรมะเหนือธรรมชาติ ถ้าไม่เหนือธรรมชาติมันจะทิ้งธรรมชาติได้อย่างไร ทิ้งธรรมชาติ

โยม :   ผมมามองว่าธรรมะคือความจริงนะ แต่ไม่ได้มองว่าธรรมะคือธรรมชาติ

หลวงพ่ :   ความจริง จริงอย่างไร

โยม :   จริงโดยที่มันเป็นตัวของมันเอง เช่นตั้งอยู่ เปลี่ยนไป มันต่อมิอะไร ของมันไป

หลวงพ่ :   เป็นไปไม่ได้

โยม :   ยังไครับ อธิบายให้ฟังหน่อย

หลวงพ่ :   ถ้าอย่างนี้ เราก็นั่งคู่กัน โลกมันจะเปลี่ยนไป ตอนนีโลกร้อน ทุกคนพยายามจะแก้ไขมันหมดเลย อ้าว มันก็เป็นความจริงอันหนึ่งนะโลกร้อน

โยม :   คือไอ้ตัวความจริงของมัน ที่ใจเราต้องไปประจักษ์

หลวงพ่ :   นี่ ที่เราจะบอกว่าเขาผิดกันหมด เราจะแบ่งแยกหลายๆ ชั้นมากเลย ไอ้ที่พูดนี้ที่ชั้นหนึ่งแล้วนะ ไอ้เรื่องความเข้าใจธรรมะก็เรื่องหนึ่งแล้ว เรื่องที่สองถ้าคนมันรู้ คนมันเห็นนะมันจะเข้าใจเรื่องโลกียปัญญา โลกุตระปัญญา อันนี้ก็ไม่เข้าใจ คนไม่เข้าใจ คนไม่เคยทำ ถ้าคนไม่เคยเห็น โลกุตระปัญญา คนนี้จะไม่เข้าถึงโสดาบัน

คนเข้าถึงโศคาบันได้เพราะเห็นโลกุตรปัญญา เพราะตัวโลกุตรปัญญา คือตัวชำระกิเลสคือตัวที่ทำให้จิตนี้เข้าถึงโศคาบัน ถ้าคนยังพูดตรงนี้ไม่เป็น มันไม่เคยเห็นทางเข้าสู่โศคาบันมันจะเป็นพระโศคาบันได้อย่างไร

โยม : ก็ไม่เห็นแสดงว่าไม่เคยเจอ

หลวงพ่อก : แล้วคำพูดที่กำลังพูดออกมา ที่ว่า แล้วใช้ปัญญาอย่างไร ผมก็ใช้ปัญญาผมเข้าใจแล้วจะใช้ปัญญาอย่างไร

โยม : อันนี้โยมคิดเอาเองนะ

หลวงพ่อก : แน่นอน แล้วพอเข้าไปแล้วจะมีสุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภวานามยปัญญา ปัญญามันจะหลากหลายและปัญญาแต่ละขั้นตอนที่มันแก้กิเลส แต่ละขั้นแต่ละตอนนี่ มันเป็นไปตามข้อเท็จจริงด้วย ไม่ใช่เป็นตามที่เราพูดหรือใครพูด ถ้าคนไม่เข้าถึงตรงนี้ พระพุทธเจ้าเทศน์ธรรมจักร ถ้าเราไม่รู้วัฏรอบของมันใน ๓ รอบนั้นที่เราปฏิบัติมา เราจะไม่ประกาศตัวว่าเราเป็นพระอรหันต์

โยม : ใช่

หลวงพ่อก : แล้วที่เขาคุยกันอยู่ที่นี่ อย่างที่เอ็งพูดเมื่อกี้นี้ ร้อยแปดพันเก้า นิทาน นิทานธรรมะ แล้วก็เห่อเหิมกันไป กระแสชักนำกันไป

โยม : เอ่อ ถ้าผมขอใช้ความคิดอีกสักทีหนึ่งนะครับ สรุปรูปออกมาจากที่นั่งฟัง ที่หลวงพ่อกแสดงธรรม ผมมองว่าหลวงพ่อกำลังจะบอกเราว่าให้เราเข้าใจเสียก่อนให้มันถูกเสียก่อนว่าอะไรมันเป็นอะไร ใช้อัธธรรมาจริงๆ นะมันคืออะไร เพื่อปรับทิวทัศน์ให้มันถูกก่อนก่อนที่จะไปยึดใ้รูปแบบทำเนียม หรือที่ว่าหลักของคัมภีร์อะไร โดยที่หัวใจมันยังไม่ถึง

หลวงพ่อก : แน่นอน หนึ่งใจไม่ถึง แล้วมันไม่ใช่จะมาปรับความคิดเห็นหรือ กมันเหมือนกับกระแส คนจะสร้างขึ้น ถ้าคนไม่สร้างขึ้นกระแสมันไม่สร้างขึ้น ความนิยมนั้นก็ไม่เกิดขึ้น ทีนี้ความนิยมเกิดขึ้นแล้ว บอกว่าจะเข้าไปปรับมันอยู่ที่โคนาฝูงนะ

โยม : เออๆ กลับมาเรื่องนี้

หลวงพ่ : เพราะว่าเรื่องนั้นมันชัดไปแล้ว และก็บอกว่าจะกลับมาปรับ ไอ้นี้ก็พูดอยู่คนเดียว ไร้สาระ เราไม่คิดอย่างนั้นหรอก เวลาเราพูดที่ว่าโคนล้างสมอง ทุกคนมันจะโคนล้างสมองมา พอโคนล้างสมองมา มันมาเริ่มธรรมะเริ่มมาหัดอยู่กับเรา แล้วก็กลับไปทำตามที่เราสอน ทุกคนนะถ้ามันได้เข้าไปสัมผัสนะ มันจะมานั่งร้องไห้ที่นี้เยอะมาก เรานั่งอยู่ที่นี่ น้ำตาจะฝากกุกเยอะมาก

โยม : เพราะถ้าเขาเห็นแล้ว เขาจะ..

หลวงพ่ : ร้องไห้ ร้องไห้เลย เพราะเมื่อก่อนทำอย่างนั้น

โยม : มันเสียเวลา

หลวงพ่ : ไม่ใช่เสียเวลา เพราะเขาเข้าใจว่าอย่างนี้ เพราะเขาเข้าใจเลย และพอเขาปฏิบัติปั๊บ แล้วเขามาร้องไห้ เราจะไม่บอกอย่างนั้น เวลาเราสอนเราจะไม่บอกอย่างนั้น เราจะบอกว่า แล้วความรู้สึกรสชาติต่างกันอย่างนี้ เขาบอกมันคนละเรื่องเลย เมื่อก่อนอันโน้นที่เราทำอยู่แล้ว เราก็อวดิ พอมาทำอย่างนี้ปั๊บ มันเห็นความต่างเลย แล้วย้อนกลับไปดูอันนั้นแล้วนะ เมื่อก่อนเราคิดเราไปเชื่อเขาได้ยังไง มันก็ยังงงตัวมันเองเลยนะ เยอะแยะแต่เรื่องอย่างนี้ เราจะรู้สัตว์ขนสัตว์ เราจะช่วยโลก คือโลกทัศน์ โลกก็คือเรา โลกคือหมูสัตว์ โลกคือตัวเรา เราช่วยเขาได้คนหนึ่ง เราช่วยโลกธาตุได้โลกหนึ่งแล้ว

โยม : ก็เท่ากับว่าดึงคนเรานี้แหละ

หลวงพ่ : ใช่ เราไปช่วยเขาคนหนึ่งสองคนนี่ เขามาร้องไห้ต่อหน้านี้เยอะ เยอะจริงๆ แล้วอย่างที่ว่าปฏิบัติ ถ้าเอ็งพวกนามรูปการปฏิบัตินี้ ๓ ปี ๒๐ ปี เอ็งปฏิบัติเพื่ออะไร ถ้าปฏิบัติเพื่อไปปฏิบัติธรรม เออ ถูก แต่ส่วนใหญ่เขาจะไม่พูดอย่างนั้น เขาจะตอบเราว่าอยากจะได้มรรคได้ผล คือไม่ต้องการเวียนว่ายตายเกิด บอกมึงผิดหมดนะ พอผิดหมดแล้วก็มาแยกให้ตรงเห็นตรงนี้ ตรงที่แบบว่า มึงกำหนดแล้วมันว่างใช่ไหม ใช่ แล้วว่างแล้วทำยังไงต่อไปละจริงๆ แล้วมึงไม่ว่างกันหรอก

โยม : อืม มันว่างปลอมๆ

หลวงพ่ : เพราะมึงคิดว่าว่าง เพราะความคิดมันเกิดดับ มึงไปดูนามรูป ใครเป็นคนดู ถ้าไม่มีพลังงาน ไม่มีจิต ถ้าไม่มีไฟฟ้าเครื่องใช้ไฟฟ้าทั้งหมดใช้ไม่ได้หมดเลย

โยม : เออ ถูกต้องเลย ถ้าอยู่ดีๆ ไฟดับหมดนะ

หลวงพ่ : เออ แล้วเครื่องใช้ไฟฟ้านั้นจะใช้ได้ยังไง ถ้าไม่มีจิตความคิดจะเกิดได้อย่างไร แล้วมึงไปดูที่ความคิด ดูนามรูป ดูความรู้สึก แล้วมันเกิดดับ มันเกิดดับที่เครื่องใช้ไฟฟ้านั้นไม่ได้เกิดดับที่ไฟ

โยม : ต้องไปดูที่เครื่องต้นกำเนิดมันซะใหม่ ที่หลวงพ่กำลังพูด

หลวงพ่ : นั่นแหละ เอ็งพูดเมื่อกี้ว่าปฏิบัติยังงัยละ

โยม : นี่ๆ หลวงพ่ผมก็สอนอย่างนี้เลย

หลวงพ่ : เออ สอนอย่างไรว่าไป

โยม : อันเดียวกันนี่แหละ

หลวงพ่ : ไม่จริง!!! กูไม่เชื่อ!!! กูถึงให้มึงอธิบายให้กูฟังงัย

โยม : หลวงพ่... ท่านพูดอยู่ บอกว่า นี่นะบอกว่าเราอย่าไปตามดับสวิตซ์

หลวงพ่ : คนพูดคำเดียวกัน แต่คนรู้จริงกับคนรู้ไม่จริงต่างกัน กูบอกมึงตั้งแต่ที่แรกแล้วว่า คนพูดคำเดียวกัน คนหนึ่งพูดถูกคนหนึ่งพูดผิด

โยม : แต่ท่านก็พูดอันนี้นะ ไอ้ที่ว่า ไอ้เครื่องปั่นไฟ

หลวงพ่ : หมากูเห่าดีกว่านี้อีก หมากูมันเห่าเป็นเครื่องใช้ไฟฟ้าเลย เตียวกูพาไปดูจริงๆ หมากูเห่าดีกว่าพวกนั้นสอนอีก ฉะนั้นอย่ามาอ้าง

โยม : หลักปฏิบัติ.. ไม่ๆ เขาพูดอ้างอิงจากคำของหลวงพ่พูดเมื่อกี้นี่แหละ ที่ว่าให้มันอยู่ที่ว่าเรา ที่ๆ..

หลวงพ่อบ : เวลาพูดนะมันพูดคำเดียวกัน แต่เวลาทำนะ มันไม่เหมือนกัน

โยม : วิธีการไม่เหมือนกันแต่ละคน

หลวงพ่อบ : มันไม่เหมือนกัน ไม่ใช่วิธีการไม่เหมือนกัน มันไม่เหมือนกันเลย ไม่เหมือนเพราะอะไร เพราะจิตกับความคิดไม่ใช่อันเดียวกัน แต่คนที่มันไม่รู้ มันไม่รู้ว่าจะจิตกับความคิดเป็นอันไหน มันรู้ว่าความคิดคือจิตนะ

โยม : เอ่อ ไปสำคัญผิดว่า เป็นการ...

หลวงพ่อบ : มันคิดว่า ความคิดนี้เป็นจิต แล้วความรู้สึกจากภายนอกมันคิดว่าเป็นความคิด

โยม : อ้อ ถูกแล้ว

หลวงพ่อบ : แล้วพอมันเข้ามา มันก็หัดเข้ามาที่ความคิดมัน

โยม : มาตั้งอยู่ที่ความคิดแทน

หลวงพ่อบ : ว่างๆ ว่างๆ สัญญาอารมณ์ คิดให้ว่าง แล้วตัวมึงว่างจริงหรือเปล่า

โยม : แยกกายมาก ถูกแล้วละ

หลวงพ่อบ : ไม่ได้แยกกายหรอก นี่เป็นความจริง

โยม : เออ ก็ความจริงนั่นแหละ ที่หลายคนไม่รู้

หลวงพ่อบ : แต่คนไม่จริงมันแหกตากัน แล้วก็ไปโกหกไอ้คนไม่รู้ นั่นละ เพราะมีคนมาหาเราเยอะมาก เหมือนกันพูดเหมือนกัน เราหลายๆ นะ เราไม่ได้แย้ง เราเฉย เพราะอะไรรู้ไหม เพราะถูกที่ไร มึงก็ไปใส่ในหนังสือมึงหมดนะ มันจำคำพูดกูไปนี่ แล้วก็ไปเขียนกัน กูรู้ทั้งนั้นละ กูเห็นเยอะ มาฟังกูนี้แหละแล้วก็ไปเขียนกัน แล้วก็บอกว่ากูนี้เหยีย

โยม : มีหนังสือหลวงพ่อบไหมครับ มีไหมที่หลวงพ่อบเขียนออกมา ไม่มี

หลวงพ่อบอก: มีเยอะเยอะ นุ่นนะ มีเยอะเยอะ มีทั้งนั้นแหละ

โยม: มีคนเอาไฟล์ ขึ้นไปในอินเทอร์เน็ตนี้แหละ เราก็ดาวน์โหลด เห็นมีอยู่ไม่กี่ไฟล์นะ ที่นี้ก็รู้ว่าเขาจะเอามาให้

หลวงพ่อบอก: ไม่หรอก ไอ้เรื่องอินเทอร์เน็ตข้างนอกนี่นะมันไม่น่าจะเกิดขึ้นเลย เพราะว่าใครมาหาเรา ลูกศิษย์เราเยอะมาก แล้วเราตั้งห้ามทุกคน ห้ามเอาของเราไปทำอะไรทั้งสิ้นเราไม่เคยให้ใคร

โยม: เหมอครับ มีเพียงคนเดียวตอนนี้นำเอาไปกระจาย เห็นเขาพูดกันนะ

หลวงพ่อบอก: เวลาเขาเอาไปแล้ว ลูกศิษย์ก็มาบอกเรา แล้วเราก็ไปถามเขาว่าเอาของเราไปออกได้อย่างไร เขาก็อ้างว่าเขาทำบุญที่นี้ แล้วเขาก็ถ่ายรูป แล้วเขามาฟัง แล้วเขาก็เอาไปทำกัน เขาบอกว่าไม่ได้ผิด ก็มาทำบุญนะ อ้าว แล้วจะไปรู้อะไรกับพวกมันล่ะ

โยม: เออ หลวงพ่อไม่รู้เรื่องด้วย

หลวงพ่อบอก: เรายังไม่เคยทำเลย แล้วเราก็ไม่ทำด้วย ไม่ทำมาแต่ไหนแต่ไร เพราะเรารู้เราเข้าใจ เราเข้าใจถึงเรื่องความจริง กับสมมุติกับโลกมันอยู่กันยังไง แล้วเราคิดว่าถึงเวลาต่อไปเรากำลังจะออกอินเทอร์เน็ตของเราเองอยู่ ถ้าถึงเวลาแล้วเราจะออกเอง ออกเองเพราะอะไร เพราะเราเป็นคนพูดเอง เราจะต้องรับผิดชอบกับคำพูดของเราเอง เราจะอธิบายคำพูดของเราได้ทุกกระทงความที่เราเป็นคนพูดเอง แต่ในเมื่อเอ็งมาหาเรา เอ็งก็เอาคำพูดไป แล้วเอ็งก็เอาคำพูดไปพูดกัน แล้วก็ยังมีคนมาถาม ก็ยังดี เขาเอาหนังสือมาให้ดูหมดล่ะ เอาหลักฐานเอาข้อมูลมาให้ดูนี่เยอะ เยอะมากๆ จนกูไม่มีเวลา กูไม่ยุ่งด้วย

โยม: ได้ อ่านหมดเลยหรือหลวงพ่อ

หลวงพ่อบอก: ไม่ ไม่ต้องอ่านเพราะรู้อยู่แล้วว่า ถ้าคนพูดคำผิดแล้ว อย่างการออกรบ ถ้ามันเอาเป็นยิงตัวมันเอง มันไม่ใช่ทหารหรอก ไอ้คำพูดที่เขาพูดเขายังตัวเขาตลอดเวลา กูรู้อยู่แล้วว่า ไอ้พวกนี้ไม่จริงหรอก กูไม่ต้องอ่านหรอก กูดูประเด็นกูก็รู้หมดแล้วว่า ใคร

ถูกใครคิด แต่ถูกก็เฉยมาตลอด เราไม่พูดเลย เราไม่สนใจ เพราะอะไรรู้ใหม่มันเป็นเรื่องของโลก นานาจิตตัง

ทางการศึกษาเห็นใหม่ ทำไมเขามีคณะเยอะเยอะไป เพราะการศึกษาของคน และวุฒิภาวะคนไม่เท่ากัน การปฏิบัติหรือการรับรู้ในศาสนา มันหลากหลายมากเราจะไปบังคับบัญชาหรือให้ใครเห็นตามเรานะ มึงบ้า มึงบ้า มึงบ้าแน่นอน ถ้าเราเข้าใจเรื่องทุกอย่างหมดแล้ว มึงจะไปตีโพยตีพายกันเรื่องอะไร

โยม : อ้อหือ ถูกต้อง

หลวงพ่ : ยังไม่ได้ตีโพยตีพายเรื่องอะไรเลย แต่เรื่องที่เกิดขึ้นมาเพราะเขาไปจัดการกันเอง

โยม : แต่ไอ้ตรงนี้สำคัญหลวงพ่

หลวงพ่ : เขาไปจัดการกันเอง พอเรื่องมันเกิดขึ้นแล้ว

โยม : คุณจะมีเรื่องด้วยนะ ผมดูเท่าที่ดูข่าวคราวมานี้

หลวงพ่ : มีเรื่องอะไร

โยม : เขาจะพูดประมาณว่าหลวงพ่ไปแย้ง

หลวงพ่ : แยงสิ ในเมื่อมันมีเรื่องขึ้นมาแล้วนี่ แบบว่าไม่ใช่มีเรื่องหรือ ในเมื่อเขา มาถามเรา ในเมื่อเราห้ามทุกอย่างเพราะเราบอกทุกๆ คนที่ไปพูดว่าเป็นไปไม่ได้หรือ ที่พวกมึงจะพูดให้เขาเข้าใจ มันเป็นไปไม่ได้หรือ เพราะมึงจำคำๆ ไปพูดแทน คำว่าพูดแทนไม่รู้จริง ถ้าพูดแทนเวลาแย้งแล้ว มึงจะตอบเขาได้อย่างไร คนพูดแทนถูกพูดไม่ได้ ต้องถูกพูดเอง เราพูดกับทุกคนที่จะไปทำ มีคนมาขอเยอะมาก ซัดขอไปออก ไม่ให้ ไม่เคยให้ใครเลย

โยม : อย่างนี้ไม่ดีหรือ เพราะว่าคนมันเข้าใจผิด

หลวงพ่: แต่ถ้าเราจะทำ เราจะทำของเราเอง เดี่ยวๆทำเอง ภูไม่ได้ทำเพื่อใคร ภูทำเพื่อศาสนา ใครจะติใครจะชม มันเรื่องของเขา นี่เรื่องของภู มันคนละเรื่อง เรื่องของภูคือ ภูทำของภูเอง เรื่องของเขาก็เรื่องของเขา ไม่เกี่ยวกับภู ไม่เกี่ยว แต่จะพูดที่ว่าเรื่องมันเกิดขึ้นมานี้ พอเขาไปแล้ว มันก็ลูกศิษย์เขานั่นแหละ ที่ว่าร้องไห้ๆ มาหาภู โอ้โฮ ร้องไห้เป็นฟุ่มเป็นฟายทั้งนั้นแหละ

โอ้พวกที่มันพลิกแล้ว พอมันร้องไห้เสร็จแล้ว มันก็ไปทำ ก็บอกว่าอย่า มันก็ไปแอบทำกัน พอเรื่องมันเกิดแล้ว มันก็มาหาเรา มาขอโทษ “ผมเอาชื่อหลวงพ่ไปขายแล้วละ ผมขอโทษ” ร้องไห้กันอีก เราก็เรื่องมันเกิดไปแล้ว แล้วจะฆ่ามันหรือ ที่นี้เราจะพูดบอกว่า สิ่งที่มันเกิดขึ้นแล้ว เรื่องมันเกิดขึ้นแล้ว เราเป็นต้นเหตุเพราะว่าเราเป็นคนพูด ฉะนั้นเราถึงต้องรับผิดชอบคำพูดกูไงล่ะ ภูพูด!!! ภูยืนยัน!!! ว่ามันผิด!!! ผิดหมด!!! แล้วที่ไหน เมื่อไหร่ เวลาใดเชิญได้ ภูไปได้ตลอด

โยม : เท่าที่ผมฟังนะ มันจะเป็นว่า คนที่มาฟังหลวงพ่แล้วที่นี้มันเข้าใจความหมายไม่ถูก แล้วมันก็ไปพูด

หลวงพ่: ไม่ใช่ไม่เข้าใจความหมายหรอก เพราะมันพูดกับเราอย่างนี้ เรายังคนจริง สังเกตเราพูดใหม่ เวลาเขามาฟังเราแล้ว หลายคนมาก จะบอกว่าหลวงพ่จริงหรือ จริงหรือ

โยม : คำว่าจริงคืออะไร

หลวงพ่ : จริง หมายถึงว่า เขาผิดจริงหรือ

โยม : เขาผิดจริงหรือ หมายถึงท่านอื่นนะ ครูบาอาจารย์ท่านอื่นนะ ไม่ได้เอ่ยชื่อใครนะ

หลวงพ่: ใช่ พอผิดจริงหรือ เราก็อธิบายให้ฟังว่าอย่างนี้ๆ มันถึงผิดเห็นไหม ความขัดแย้งกันอย่างนี้ มันถึงได้ผิดตรงนี้

โยม : เขาเอาเรื่องราวมาเลยหรือ เรื่องราวนั้น เรื่องราวนี้

หลวงพ่ : ทั้งนั้นแหละ มาเปิดให้ฟังหมด

โยม : มาxonั่นxonีอะไรนี่นะ

หลวงพ่ : แน่นอน

โยม : แล้วหลวงพ่ว่าไง

หลวงพ่ : ก็มันผิดอยู่แล้ว ก็อธิบายให้ฟังไป

โยม : ผมเข้าใจแล้วละตั้งแต่ตอนที่หลวงพ่บอก

หลวงพ่ : อธิบายให้ฟังหมดนะ เพราะเราอธิบายให้เขาฟัง ความคิดเห็นเขาเปลี่ยนหมด พอความคิดเห็นเขาเปลี่ยนหมด ความจริงเขาเปลี่ยนแล้ว เขาก็ต้องดูใจเขา แต่ความเป็นสัญชาตญาณของมนุษย์ พอความคิดมันเปลี่ยนแล้ว มันสงสัยคนอื่นไป สมมุติอย่างเรานี่ ถ้าเราหลงผิดมาด้วยกัน เราหลงทางมาด้วยกัน หรือว่าหลงผิด

โยม : อ่า คือบอกคนอื่นเขาแหละว่า อย่างนั้นอย่างนี้นะ

หลวงพ่ : ใช่ ถ้าเราหลงทางมาด้วยกัน และเราไปทางที่ถูก เอ็งจะมาคุยอีกไหม นี่พูดถึงสัญชาตญาณของมนุษย์นะ

โยม : ทั่วๆ ไป เราต้องมีความเมตตา

หลวงพ่ : ทีนี้ไอ้พวกที่มันมาคุยกับเราแล้ว เราเข้าใจว่ามันมีตรงนี้ มันถึงไปแอบทำกัน แอบทำกันไม่เคยอนุญาต ไม่เคยอนุญาต! เว้นไว้แต่มันมีเว้นไว้แต่ มันมีอยู่อันหนึ่งที่เขามาบันทึกตั้งแต่ที่แรก เขาขอรู้ของเรา เรบอกจะทำอะไร เขาบอกขออนุญาต เรามีอนุญาต มันมีของใคร มีอยู่ ๒ คน ที่อนุญาตไปเฉยๆ แต่ไม่ได้ให้แจกนะ

โยม : เขาเอาไปทำอะไร

หลวงพ่ : แค่เสนอความคิดเรา

โยม : เขาอาจจะเสนอความคิดหลวงพ่อก่อน ต่อสาธารณชนอย่างนี้หรือ เขาเอาไปทำอะไรปะ หรือเขาเอาไปทำอะไรละ

หลวงพ่อก่อน : ไม่ได้ทำเลิกล้มแล้ว เขาเคยเอาไปทำแล้วมันแบบว่า มันทำไม่ได้

โยม : นานหรือยังครับอันนี้

หลวงพ่อก่อน : เมื่อปีที่แล้วหรือปีนี้ก็ไม่รู้ ไม่เกี่ยวกับพวกนี้หรอก ไม่เกี่ยวกับเรื่องที่เกิดขึ้น เพราะคนของเราเราไม่รู้หมด

โยม : ผมได้ยิน เห็นเหมือนเขาบอกว่า เอ้อ ก็เรื่องนานแล้วนะ ผมยังไม่รู้เรื่องเลยไอ้เรื่องราวอะ

หลวงพ่อก่อน : อะไร อันไหน เรื่องอะไร เรื่องอันไหนละ มันมีหลายเรื่อง มึงเอาเรื่องไหนละ

โยม : เขาบอกว่ามันมีก่อนหน้านี้ ผมไม่รู้ว่าก่อนหน้านี้มันเรื่องอะไร แต่ตอนนี้ที่มันมีอยู่ ที่ว่าเรื่องอะไรกับทาง อันนี้ผมมารู้อันนี้ ผมเพิ่งจะมารู้

หลวงพ่อก่อน : ไซ้ๆ ก่อนหน้านั้น มันก็มีระแคะระคายกันมา โธ่ มีคนมาขอซีดีเราไป ออกเยอะเยอะ เจ้าของเว็บไซค์ลานธรรมมหาเราที่วัดสันติธรรมารามที่โพธาราม เมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว ขอไปออก กูก็ไม่ให้ เจ้าของเว็บไซค์ตัวเอง มาหากูเองเลย มาขอกูเยอะเยอะ ทุกคนนะ อย่าให้เอ๋ยชื่อวัดเลยนะ หลายวัดมาก มาขอเทพขอซีดีเราไปออกกระจายเสียงนะ เราก็ไม่อนุญาตหมดเลย เพราะการประพฤติปฏิบัติไม่เหมือนกัน แล้วจะเอาเราไปหนุนเขาทำไม ซีดีของเราหรือเทพของเรา หรือหนังสือของเรา เราทำมาตั้งแต่ปี สามสิบเศษๆ จนปานยังเก็บไว้กับเรา

โยม : อู๊ย ก็ทำอะเยอะสิหลวงพ่อก่อน ไซ้ไหม

หลวงพ่อก่อน : เดี่ยวออกไปแล้วมึงจะเห็นเอง

โยม : ถ้าทำตั้งแต่ปี 2530 นี่ก็ยี่สิบปีกว่าๆ แล้ว

หลวงพ่อบอก: ข้อมูลดิบๆ ภูนี้ ยังอีกเยอะแยะมหาศาลนัก

โยม: ดีเหมือนกัน ถ้าหลวงพ่อบเปิดเว็บไซต์คนจะได้เอาไป..

หลวงพ่อบอก: ถึงเวลาแล้วเราจะทำของเรา ด้วยความรับผิดชอบ แต่ที่นี้สิ่งที่เกิดขึ้นไปแล้ว ทุกคนมา ๑. ลูกศิษย์ของเราหลายคน เขาก็พยายามจะช่วยดูแลเราอยู่ เขาก็ไปคอยดูแลผู้คนโน้นมาฟองไอนุ่น เด็กคนนี่มาฟองไอนุ่น เราก็ตามว่า แล้วจะทำยังไงล่ะ มันในเมื่อเขาก็ไปตามกัน เขาบอกว่า คุณเอามาออกกันได้อย่างไรนี้ แล้วหลวงพ่อบรู้หรือยัง เขาก็บอกว่า อ้าว ก็มาทำบุญที่วัดนี้นะ นี่เขาตอบนะ

โยม: ก็เขามาทำบุญกับหลวงพ่อบ แล้วเขาก็มาเอาซีดีไป หลวงพ่อบก็ให้แบบนี้ละ

หลวงพ่อบอก: เออ แล้วเขาก็เอาไปออกกัน เขาบอกก็ผมไปทำบุญมา เขาไม่มีอะไรหรอก เขาบอกมีรูปด้วยนะบางที่มันมา

โยม: ไ้อ้เราก็ต้องให้ไปนะ

หลวงพ่อบอก: ไม่ได้ให้หรอก เราจะวางไว้เฉยๆ

โยม: นั่นแหละเขามาทำบุญ เขามา เขารับแจกไปอย่างนี้หรือ

หลวงพ่อบอก: เขามารับแจกไป นี่ตอนเช้าๆ มันจะมีซีดีวางอยู่ ถ้าซีดีออกใหม่มันจะวางไว้ ลูกศิษย์เราเขาก็จะรู้กัน ถ้าสุดเขาจะมาหยิบถ้าสุดกันไป ที่นี้ใครๆ พวกนั้นปีหนึ่งจะโผล่มาหมดเดี๋ยวละ ๒๐ ปีด้วย ไ้อ้พวกที่มาเอาไปออก มันไม่เคยมาหรอก ที่นี้พอมันมา มันได้อะไรไปมันก็คิดว่า

โยม: หลวงพ่อบให้

หลวงพ่อบอก: เออ แต่เราเป็นลูกผู้ชายเพราะในซีดี ก็ถูกต้องจริงๆ เสียของกูและกูพูดเอง

โยม: จริงๆ อาจารย์...บอกว่าอย่าไปพูดนะว่าเป็นศิษย์ของคนโน้นคนนี่ อย่าไปเอ่ยชื่อท่านนะ ผมก็ยังห่วงอยู่นะนี่

หลวงพ่อบอก : เอ๊ยได้ ถ้างั้นนะ

โยม : ผมว่าเอ๊ยได้ ไอ้เรามันจริงใจ มันไม่มีอะไร

หลวงพ่อบอก : เราเอ๊ยได้ทั้งนั้นแหละ เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะอาจารย์องค์ไหนหรือสายไหนอย่างเช่นทหาร ราม ช่าง หรือว่าปืนใหญ่ หรือว่าสื่อสาร การกระทำของเขา การศึกษาของเขา มันคนละแนวทางกันมา ในการปฏิบัติมีงบอกกุมาเลยว่าคุณศิษย์ใคร คุณรู้หมด มันก็เหมือนกับทหารนี่ละ อาจารย์องค์นี้จะสอนไปในแนวทางนี้ อาจารย์นี่ก็สอนไปแนวทางนี้ เอ็งเอ๊ยชื่ออาจารย์ขึ้นมาครูถึงทัศนคติมีงแล้ว

โยม : ผมบวชกับท่านอยู่เดือนหนึ่ง

หลวงพ่อบอก : เอ็งเอ๊ยชื่ออาจารย์เอ็งมา ครูถึงทัศนคติพวกมีงเลยละ

โยม : เพราะคนส่วนใหญ่จะไปยึดเอาตามแนวทางของครูบาอาจารย์

หลวงพ่อบอก : โธ่ แล้วจะมาอยู่กับเรา มาแก้ไข เราจะบอกเลยว่า แก้ไขยังงั้นจะทำยังไง แล้วการแก้ไขของเรา เราไม่ได้ยึดยึดเข้าไปในสมองเขา เราต้องให้เขาพิสูจน์เองแล้ว เขาจะร้องไห้กับเราเอง เขาจะทิ้งเอง

โยม : อันนี้ตรงนี้ ที่วัดมีปฏิบัติกันอยู่ทุกวันๆ หรือเปล่าครับ

หลวงพ่อบอก : มีทุกวัน ฟังโน้นมีเยอะแยะ

โยม : อ้อ ฟังโน้นนะ ที่ผมเห็นนะ

หลวงพ่อบอก : ผู้หญิงอยู่ฟังโน้น ผู้ชายอยู่ฟังนี่

โยม : อ้อ เยอะไหมครับ โทษทีถามหน่อย

หลวงพ่อบอก : ทางนี้สืบทอดกว่าคนยี่สิบคน

โยม : พอได้นะ กำลังดี

หลวงพ่ : เพราะตอนนี้ แต่ถ้ามันเป็นเสาร์อาทิตย์หรือวันนักขัตฤกษ์นะสั้น

โยม : ถ้าเราขอมาปฏิบัตินี้ต้องขอไหมครับ

หลวงพ่ : ต้องขอ

โยม : บอกกับหลวงพ่โดยตรงนะ อย่าไปบอกใครนะ

หลวงพ่ : บอกใครไม่ได้หรอก บอกใครเข้ามาดูไล่ออกหมด แล้วใครเอาเข้ามาแล้ว ไม่บอกกฐนะ ก็ต้องให้ออก

โยม : ถ้ามึเบอร์โทรศัพท์ผมขอเบอร์ได้ไหม

หลวงพ่ : เบอร์ของวัด เบอร์วัดแล้วต้องโทร เพราะที่ว่าต้องโทรเพราะอะไร เพราะ มันจะได้รู้ว่า พอมันเต็มแล้วนี่ ๔๐-๕๐ คนมันเต็มแล้ว พอเต็มแล้วเราจะบอกว่า ถ้าจะมานะให้อาเต็นท์มาได้

โยม : อ้อ ให้กางเต็นท์ด้วย

หลวงพ่ : อาสาพหุขานี้เป็นร้อย

โยม : ผมก็เคยนะ ไปกางเต็นท์นะ

หลวงพ่ : เต็นท์ คำว่าเต็นท์ คำว่าพระป่า ลูกศิษย์สายพระป่า เขามันติดดิน ความ เป็นอยู่มันเรียบง่าย

โยม : ผมมีกลดด้วยนะ กางกลดได้ใช่ไหมครับ

หลวงพ่ : ใช่ ถ้าพระปามันติดดิน แล้วมันเรียบง่าย พอเรียบง่ายขึ้นมา ก็เลสตัวไหน มันจะแห้งมึง แต่ถ้ามึงไม่เรียบง่าย ก็เลสมันต่อรองทั้งนั้นล่ะ พอต่อรองขึ้นมา พระที่ไม่มีหลักก็ไปโอ้เขา มีคนมาที่นี้บ่อยมาก แล้วพอไปวัดอื่นกลับมา แล้วก็บอกว่าไม่มาที่นี้แล้ว ละ เพราะที่อื่นนะมันมีห้องกระจกมันติดแอร์ กูบอกนะ ถ้ามันติดแอร์มีห้องกระจกนะ

มันมีเครื่องอำนวยความสะดวกให้พวกมึงได้ ถ้าเป็นพระอรหันต์ได้ก่อสร้างให้มึงเดี๋ยวนี้เลย กุสร้างเลย เอ็งจะมาแก้กิเลสหรือว่าเอ็งจะมาเพิ่มกิเลส

ถ้าเอ็งจะเอาความสะดวกสบายนะก็จะทำให้ กุลงทุนให้หมดเลย ถ้าก่อสร้างอย่างนี้แล้วมึงเป็นพระอรหันต์ได้นะ กุทำให้ ๑๐ ชั้นเลย เพราะเงินมันไม่มีความหมายกับกุเลย เงินสิ่งปลูกสร้างนะของไร้สาระ แต่การสร้างใจคน การปลูกให้คนขึ้นมาเป็นความจริงขึ้นมาได้ มันยากกว่านั้นหลายร้อยหลายพันเท่า

ฉะนั้นถึงบอกว่าเวลามาแล้วเราให้ได้แค่นี้ ระดับปานกลางคือไม่ทุกข์จนเกินไปกับไม่สุขจนเกินไป แต่ให้เราต่อสู้กับตัวเราเอง การต่อสู้ นั่นคือการปฏิบัติ การต่อสู้ให้เห็นว่าแก้กิเลสกัน แก้กิเลสยังไง มึงเห็นกิเลสกันหรือยัง โห้ การปฏิบัตินะจิตสงบแล้วขุดคุ้ยหากิเลส ถ้าไม่หากิเลสไม่มีทางฆ่ากิเลสได้ การหากิเลสให้เจอกิเลส เป็นเรื่องที่เทคนิคมันยังอีกเยอะนัก

หลวงปู่ดูลย์สอนบอกคูจิต “หลวงปู่ดูลย์สอนให้คูจิต จินจิตเห็นอาการของจิต” เห็นอาการของจิตแล้วพิจารณามันเป็นขั้นตอนเลย คูจิตคือสมณะ จิตเห็นอาการของจิตคือวิปัสสนา ถ้าวิปัสสนาฆ่ามันแล้วเห็นใหม่ คูจิตจินจิตเห็นอาการของจิต แล้ววิปัสสนาฆ่ามันฆ่ามันๆ!! ฆ่ามันนะ โสคาบัน หลวงปู่ดูลย์สอนชัดเจน ถูกต้อง

โยม : แต่ว่าไม่ใช่ที่เรา ไปเอาจิตไปควานหาจิตใจใหม่ครับ

หลวงพ่อกุ : เอาจิตไปควานหาจิต คือดีกว่าเอาจิตไปควานหา เป็นไปไม่ได้ที่คิดก็คิดกันตรงนี้ เราเคยคุยกับลูกศิษย์หลวงปู่ดูลย์เยอะมาก เขาบอกว่าหลวงปู่ดูลย์สอนให้คูจิตแล้วไปหาท่าน ท่านบอกว่า ไม่ใช่ หลวงปู่ดูลย์ไม่เคยรับประกันใครเรื่องเห็นจิตสักคนเดียวเลย น้อยคนนักที่หลวงปู่ดูลย์บอกว่า เออ มึงเห็นจิต คนปฏิบัตินะ เอ็งดูในเมืองไทย เศรษฐีโลกมีกี่คน เศรษฐีเมืองไทยที่ติดอันดับโลกมีกี่คน ไม่กี่คนไม่ใช่ไหม ในการปฏิบัติคนที่บรรลुरुธรรมเหมือนเศรษฐีโลก น้อยนัก

โยม : มันมีไม่เยอะนะ

หลวงพ่ : แล้วทำไมมึงเป็นกันเกลื่อนเลย เห็นจิตรู้จิต นั่งพิจารณากันเกลื่อนเลย สั้น
 ดินกูไม่เชื่อมึงหรือ มึงจับกูมาที่รอบ กูก็ไม่เชื่อ

โยม : หลวงพ่อ ไอ้คำว่าอาการจิตคือว่ายังไง

หลวงพ่ : กูอธิบายเท่าไรมึงก็ไม่รู้

โยม : ต้องเห็นเองใช่ไหมครับ

หลวงพ่ : เพราะลูกศิษย์กูหลายคนให้กูอธิบายเรื่องนี้เยอะมาก แล้วพอกันไปเห็น
 อาการ มันมีลูกศิษย์มาหาเยอะมาก หลงกันไป แล้วก็มาอธิบายให้ฟังนะ พอเข้าไปเห็น
 ไอ้ หลวงพ่ มันแสบก็เลย มันต้องรู้ต้องเห็นอย่างนี้ แล้วกูจะอธิบายไปเรื่อยๆ เมื่อวานนี้ก็
 มา หลงไป ๓-๔ ปี เพิ่งกลับมา ก็บอกว่าดูจิตๆ แล้วก็คิดว่าทำได้ดีมาก แล้วบอกว่าถ้าทำดี
 มาก มึงต้องทำอย่างนี้ ก็กลับไปทำ มาหาเราเลย บอกทำตามเราหมดเลย แล้วมันไม่
 เหมือน

เราบอกเลย คำถามมึงมันฟ้อง แต่ในใจมึงมันไม่จริง จิตมันไม่สงบจริง มันไม่
 รู้จักจิต มันดูจิตไม่ถึงตัวจิตจริง แล้วมันเอาออกไปใช้ แล้วมันคิดว่ามันรู้จริง ถ้ารู้จริงนะ
 จิตต้องเห็นอาการของจิต แต่เขาไม่เห็นอาการของจิต เขาไปเห็นความคิดข้างนอก ถ้า
 ว่างข้างนอกมันก็ออกมาจากความคิด ไปเห็นความคิดข้างนอก แสดงว่ามึงไม่ถึงตัวจริง
 โธ่ แค่มันพูดก็รู้แล้ว ไอ้คนพูด ปฏิบัติภาวนาแล้วมาพูด กูทำปิ่นล้านตมนะ ทำไมปิ่นมัน
 ล้านตม ก็ทำไมไปฆ่าเขา ก็มึงถือปิ่นอยู่ โธ่ นี่ก็บอกว่าทำไมจิตเป็นอย่างนี้ๆ ก็ปิ่นมึงทั้งนั้น
 นะหลอกเราไม่ได้หรือ

โยม : ก็พูดอยู่นะ อ้าว อย่างนั้นต้องเฉยๆ หรือเปล่า

หลวงพ่ : เฉยๆ ก็ผิด

โยม : ไม่น่า หมายถึงว่าไม่พูดไม่จา แล้วให้หลวงพ่ดูเอาอย่างนี้

หลวงพ่ : ไม่มีทางๆ

โยม : แล้วต้องทำยังไงคะ

หลวงพ่ : มันต้องพูดอาการออกมา

โยม : มันก็พูดอยู่นี้แหละ แต่ว่าให้มันของแท้ๆ นะ

หลวงพ่ : เวลาพูดจริง จริงมันก็คือจริง มันต้องพูดกัน ถ้าไม่พูดกันนะ ทำไมหลวงปู่
มันเวลา ฆมฺมสากจฺจมา พระป่าที่ปฏิบัติแล้วกลับมาคุยกัน

โยม : อย่างที่ไปตรงคืออะไรมาใช่ไหมครับ แล้วเขาก็กลับมา

หลวงพ่ : ใช่ กลับมาแล้วมาคุยกันอย่างนี้ นี่วิทยานิพนธ์ของแต่ละคน และคิดก็คือ
ต้องมาแก้ไขกันและคนจริงกับคนจริงมาคุยกัน ไม่ใช่เอาหน่อมแน้มๆ มาคุยกัน เอา
หน่อมแน้มๆ มาคุยกันมันก็หน่อมแน้มอยู่นั่นละ แล้วศาสนาก็ไม่มีอะไรเลยต่ออะไร ก็
ประสาหน่อมแน้มไง อ้อ พระพุทธศาสนาสอนอย่างนี้นะ สอนให้คนเป็นควาย หลงกัน
เป็นล้านๆ คนเลย พุทธศาสนานี้มันเป็นศาสนาของควายโง่ ไม่ใช่ศาสนาของคน จบยัง

โยม : ผมเข้าใจแล้ว

หลวงพ่ : จบ เราจะเรียกพระให้อาชีติมาให้